

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, ZF Sachs, Ford Otosan, Prysmian, Bosch Metal fabrikalarından; Antalya Turizm İşçilerinden, Bursa, Çorlu Fabrikalarından Haberler..
Sayfa: 2-4

Şubat 2018 / Sayı: 101

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

YASAKLAR SİZİN, GREVLER BİZİM!

Emeğin gücü Türkiye'nin karanlıktaki ışığıdır

Burjuva muhalefetinde bir karamsarlık havası hâkim. CHP kurultayından yeni bir şey çıkmadı. Akşener yerinde sayıyor. Abdullah Gül sütre gerisine çekiliyor. Saadet tereddüt içinde... Burjuva ve Amerikancı muhalefetin sadece gerici değil aynı zamanda da zayıf, korkak ve umutsuz olduğunun göstergeleri bunlar. Bu muhalefetin olası ekonomik, askeri ve siyasi krizlerden fırsat bulup da emperyalizmin ve patronların desteğiyle iktidara itirilmesinden başka şansı yok.

Diğer yandan OHAL cenderesinde sıkışan, enflasyonun ve vergilerin altında ezilen, ai-

lesinin sağlığını koruyamayan, çocuğunun eğitimini sağlayamayan, cephelerde can veren, geleceğini göremeyen emekçi halk gidişattan memnun değil. Mehter marşları, ekonomisi bir ileri iki geri giden, borçlanmadan ay sonunu getiremeyen emekçide beklenen heyecanı yaratmıyor. Ama hayat bu kara tablodan ibaret değil. Umut ve ışık yine işçi sınıfında.

Koskoca partiler, anlı şanlı siyasetçiler gördükleri ilk zorlukta beyaz bayrağı çekerken, Türkiye işçi sınıfı ısrarla pes etmiyor. Siyaset sahnesine bağımsız bir aktör olarak çıkmış değil. Masaya henüz yumruğu-

nu vurmadı. Ama çoluğunun çocuğunun rızkını da yedirmiyor. Direniyor!

Erdoğan vaktiyle OHAL'i patronlara pazarlarken "artık grev mrev yok" demişti. Dediklerini de yaptı. 130 bin metal işçisinin grevini bir hafta öncesinden yasakladı. Peki, ne oldu? MESS patronları "grev yasaklandı", "işçiler grev yapamaz" diyebildi mi? Erdoğan'a ve OHAL'ine güvenebildi mi? 60 gün bekleyip sözleşmenin Yüksek Hakem Kurulu'nda bağlanması riskini alabildi mi?

Hayır! Metal işçisi OHAL'de, grev yasağında direnmenin yolunu bulmuştu.

Kapının önünde olmasa bile tezgâhının başında direnecekti. Gerekirse 2015 fiili metal grevlerinde olduğu gibi, Mata, HT Solar işçilerinin sendikalaşmak için yaptığı gibi fabrikasını işgal ederdi. Patron "hayır yapmazlar" diyebildi mi? Sarı sendikacı Pevrul Kavlak, MESS'teki ortaklarına merak etmeyin ben hallederim diyebildi mi?

Sonunda metal işçisi 3 yıllık sözleşme dayatmasını kırdı; son dönemin en yüksek zamlarını, önce EMİS'e sonra da MESS'e karşı almayı başardı! Hem de yasalara rağmen ve OHAL koşulları altında! Ve

metal işçisi zam alıp kenara çekilmiyor. Bu zam yetmez diyor. Yüzde 38'den geriye düşülmesini sorguluyor.

"Grev mrev yok" diyene "grevse grev" diye cevap veren metal işçisi alınterinin karşılığını tam olarak alamamışsa da hakkına hakkıyla sahip çıkmıştır. MESS sözleşmesi grevsiz bitmiştir ama gelecek grevleri de müjdelemiştir. Metal işçisi gücünü, potansiyelini görmezden gelmez. Emekçi halkın çok değişik kesimleri de metal işçisine bakarak ben de yapabilirim demelidir. Bu güç emeğin gücüdür. Türkiye'nin karanlıktaki ışığıdır.

Taşeron düzenlemede
AKP'nin şantajı, CHP'nin
fırsatçılığı

5

12 Eylül'den AKP'ye
işçi düşmanı yasalar

6

Metal işçisi MESS
dayatmasını kırdı

8-9

Seçim ittifakı mı?
Faşist ittifak mı?

10

Kürtlerle barış
ABD'yle savaş!

11

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Sözleşmenin hikayesini Pevrul'dan değil işçiden dinleyin

Fabrika içinde ve meydanlarda verdiğimiz mücadeleler MESS ve Türk Metal üzerinde çok büyük baskı yaratmıştır. Türk Metal'in göstermelik de olsa grev kararı alması bile bizim zorlamamızla olmuştur. Meydanlardaki eylemler fabrikadaki yürüyüşler de öyle.

Gelelim Türk Metal'in bu süreçte yaptıklarına. MESS ilk görüşmede dalga geçer gibi yüzde 3,2'lik bir teklif verdi. Buna karşılık Türk Metal mesailere gelmeme kararı aldı. Bu birçok işçi tarafından olumlu karşılandı. MESS'in verdiği teklifle ısrar etmesi üzerine defalarca Türk Metal'e iş durdurma eylemleri yapmamız gerekir diye baskılar yaptık. İş barışı diyerek, masada çözüm diyerek, her zamanki gibi yanaşmadılar.

Daha sonra Türk Metal meydanlarda MESS dayatmalarına karşı eylem yapma kararı aldı. Fabrikada herkes iş durdurma ya da en azından iş yavaşlatma isterken Türk Metal üretime zarar vermektense hep kaçındı. Bunun üzerine fabrikada çoğunluk Türk Metal'e güvenmediği için meydanlara mitingte gitmeme kararı aldı. Mitinge giden arkadaşlar da fabrikada iş durdurma, grev taleplerini "şalter incek bu iş bitecek" sloganı atarak fabrikanın sesini meydanlara taşımış oldu.

Pevrul Kavlak'ın Olay TV'de grev hakkında konuştuklarını hatırlayalım, "biz masada anlaşmadan yanayız, gerekirse greve de çıkarız ama masada anlaşacağımızı düşünüyorum" diyerek grev kararı almamak için direndi. Fabrikadaki baskılar

üzerine grev kararı aldı. Grev kararı alırken "ülkemizi ve ekonomisini etkileyecek bir noktaya gelsin istemedik, bizi bu noktaya getiren grev kararı almamızda mesuliyet MESS yönetimidir gelin bu yanlışınızdan geri dönün masada anlaşalım" diyerek sitem etti.

Düşünsenize grev kararı almak korkan, mücadele etmekten çekinen bir sendikamız var. MESS masa başında çözüm diyor, Türk Metal de aynı dili konuşuyor. Ekonomi zarar görmesin, üretim zarar görmesin diyor, Türk Metal de aynı dilden konuşuyor. Fabrikalarda ise bizler MESS'in anlayacağı dilden konuşmak gerektiğini hep söyledik. Yani greve çıkmayı savunduk. Pevrul, bizim grevimiz yasaklanmaz dese de daha greve çıkmadan hükümet grevi

yasakladı. Türk Metal'in dört aşamalı kademeli grev taktikini de boşa çıkardı. Yasaklanırsa 2 Şubat'ta çıkacaklar yasaklanır dediler. Öyle olmadı tüm fabrikalarda grev yasaklandı.

MESS'e en başından beri en büyük desteği veren ise Cumhurbaşkanı oldu. "Biz OHAL'i fabrikalar rahat çalışsın diye grev tehdidini engellemek için kullanıyoruz" diyerek patronlara büyük bir destek verdi. Sözde varoşların, işçinin, yoksulun partisi olarak kendini gösteren AKP yabancı patronlara destek vererek milli güvenliği tehdit ediyor düşüncesiyle işçinin hakkını aramasına engel oldu. Grevimizi yasakladı.

Bunun üzerine fabrikada çok büyük tepki oluştu. Grev yasağını tanımamamız gerektiğini düşünerek ne olursa olsun greve çıkalım diyerek sendikaya baskı yaptık. Sendika bunun üzerine yarım saatlik iş durdurma kararı aldı. Bu karara tepki gösterdik; yarım saat yetmez iş durduralım desek de Türk Metal mücadele etmekten kaçtı. Tekrardan MESS

görüşme talep etti. Bu görüşme diğerlerinden daha uzun sürdüğü için biz sözleşme de imzalandı düşüncesi ile beklemeye başladık. Öyle de oldu, sabaha karşı mesaj geldi. Türk Metal sözleşmenin imzalandığını, sabah Olay TV'de açıklanacağını duyurdu.

Pevrul sözlerine her sözleşmede olduğu gibi yüzyılın sözleşmesi diye başladı. Sözleşmenin 2 yıl olacağını, kıdeme dayalı olduğunu açıkladığında herkes büyük bir sevinçle karşıladı. Daha sonra açıkladığı zam rakamlarının net değil brüt olduğunu söyleyince tepkiler artmaya başladı. Olmazsa olmaz dediğimiz kırmızı çizgiler geçilmemişti ama saat ücretinde bekleneni yine de alamadık.

Sonuçta her ne oluyorsa metal işçilerinin mücadelesi sayesinde oldu. İleride daha iyi kazanımlar elde etmek istiyorsak geçmişte yaşadığımız yanlışlardan ders çıkartıp gelecek sözleşmeye daha güçlü bir şekilde hazırlık yapmalıyız. Unutmayalım ki hak verilmez alınır metal işçisi mücadele ile kazanır.

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Zammı metal işçisi aldı Türk Metal değil

Merhaba arkadaşlar, sözleşmemiz imzalandı. Bugün sendika bürokratları sağda solda çok güzel sözleşme yaptık diye koltuklarını kabartırken unuttukları bir şey var. MESS 2015'te metal işçisinin gücünü gördüğü için %3,5'lerden %24'lere çıkmıştır. Alınan zammı toplu iş sözleşmesi masasında bürokrasi değil geçmişten bugüne mücadele eden metal işçileri almıştır. Sendika bürokratları sabaha kadar masada sizleri savunduk, öyle pazarlık yaptık dese de buna inanmıyoruz. Onlar işçiyi savunmadılar. İşçinin isyanını nasıl engelleriz diye tartıştılar.

Şimdi, gelen zammı değerlendirecek olursak eğer en düşük ücret ortalama 2500 TL civarında oluyor. Ancak enflasyonu hesaba kattığımız zaman bu para eriyip gidecek. Haliyle biz işçilerin de eline üç kuruş fazla para geçmesi için yine fazla mesai yapmaktan başka çare kalmayacak. Yani ağır kesici hap gibi olacak bu sözleşme. Etkisi geçince sorunlar devam edecek.

Pevrul Kavlak anlaşma sağlanmadan önce; "bu tekliflere imza atarsak fabrikalarda huzur kalmaz" diye atıp tutuyordu. Asıl şimdi sormak lazım, attığı im-

zadan sonra fabrikaya huzur mu geldi? Bu imza atıldıktan sonra binlerce işçinin emeği çöpe gitti. Sıra MESS'e gelecek olursa eğer, bir fabrikada günde ortalama 1200 araba üretiliyor; her bir arabayı 60 bin liradan hesaplırsak günde ortalama 72 milyon lira para yapar. Bu paralar bizim alınterimimizle üretiliyor, patronların cebine giriyor. Böyle bakınca zamlar kimine yüksek görünse de aslında deve de kulak kalıyor. Tekrardan hatırlamak gerekirse alınan zam metal işçisinin zammıdır, sendika bürokratlarının değil. Onlar işçinin istediğini masada bıraktı.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

2015'teki gibi kararlı olursak daha iyi sözleşmeler görebiliriz

İşçilere zafer diye sunulan anlaşmadan sonra detaylar ortaya çıkınca, ilk başta memnun olan kesimler şimdi çok da memnun değil. Bütün her şeyi brüt üzerinden aktaran şişirilmiş miktarlar söylenmişti ama saat ücretleri kesinleşince hiç de güzel bir sözleşme olmadı. Sözleşmenin güzel yanı iki yıllık olması ve az da olsa kıdem zammı. Bu kazanımlar ve eski sözleşmelerde %8'i geçmeyen zamlar %25 civarı oluyorsa bunun sebebi 2015'teki fiili metal grevidir. İşçilerin kendi kazanımlarıdır. Bu yolda işinden olan tüm işçilerin de büyük payı vardır.

MESS bunları bildiği içindir ki eski sözleşmeler gibi düşük bir sözleşmeyi dayatamadı. Bunu yapsa etkileri 2015'ten daha büyük olurdu. Bunu ne MESS ne de tetikçi TM sendikası engelleyemezdi. Ne grev

yasakları ne de sendikalar engel olmazdı. Kazanan az da olsa işçiler oldu. Kaybeden iktidar ve TM oldu. TM'ye güvensizlik daha da artıyor.

İlerleyen günlerde neler olacağını göreceğiz. Promosyon pazarlığı ve Tofaş'ın 50. yılı olması buradaki işçilerin beklentilerini artırıyor. Tofaş'ın işçisine ne kadar değer verdiğini göreceğiz. Tofaş gazetesinde yazanları ve verilen söylevleri değil icraatı bekliyoruz. Üretim rekorları kıran işçiler ne alacak göreceğiz. %38'den %25'e düşen bir sendikamızın, bundan sonraki yıllarda eskisi gibi enflasyon oranlarına geleceği bütün işçiler tarafından tahmin ediliyor. Bu yüzden ancak işçiler olarak 2015'teki gibi kararlı olursak daha güzel sözleşmeler görebiliriz. Fakat her şeyi TM'nin eline bırakırsak eskisi gibi hüsrarla karşılaşıyoruz.

Bursa Bosch'tan bir işçi

Sendikanın söz verdiği MESS paralarını istiyoruz

Bosch işçileri 2011 yılında toplu halde Birleşik Metal'e geçme girişiminde bulunmuş sert mücadeleler yaşanmıştı.

Bosch işçisi olarak geçtiğimiz dönem eylemlerin ardından diğer fabrikaların aldığı 3600 liraya yakın MESS paralarını istiyoruz. O dönemde eylemlerin ardından MESS bu parayı vermek zorunda kalmıştı. Biz o dönemde yeni sözleşme imzalamıştık. Birleşik Metal'e geçiş

süreci mahkemelik olduğu için 4 yıl sözleşme yapılmamıştı. 36 ay zamsız çalıştıktan sonra aldığımız zam oranları MESS sözleşmesinde alınanlardan fazlaydı. Diğer fabrikalar da haklı olarak Bosch sözleşmesindeki rakamları istemişti.

O yüzden MESS 3600 liralık

iyileştirmeyi bir çok fabrikada yaptı. Aslında biz bu parayı çoktan unuttuğumuz. Ama sendikacılar geldiler "biz bu parayı alırız, cebinizde bilin" dediler. Madem bunu söylediler. O zaman alınlar. Ayrıca bu meselenin diğer fabrikalardaki işçi arkadaşlarımızla bir ilgisi yok. Tamamen bizimle sendika arasında bir mesele. Aldıkları paralar, onların hakkı olan paradır. Az almışlardır. Bizim bu parayı istememizin sebebi sendikanın bu sözü vermiş olması. Sonuçta işçinin alacağı para başka işçinin cebinden çıkmıyor. Patronların cebinden çıkacak. Bizim üzerimizden yaptıkları kârlardan ödeyecekler. Bu yüzden kim patronlardan ne koparırsa, onu tüm işçilerin kazanımı olarak görmek lazım.

Metal fabrikalarından haberler

Bursa'dan bir kadın metal işçisi

Sendikanın girmediği fabrika kalmamalı

Ben Bursa'da sendikasız olarak bir metal fabrikasında çalışıyorum. Hepimizin de bildiği üzere toplu sözleşme dönemini sendikalı işçi arkadaşlarımız güzel sonuçlar elde ederek geçirdiler. Benim çalıştığım fabrikada da zam dönemi vardı. Normalde beklediğimiz üzerinden bir zam oranı aldık: %14.4. Ancak önceki yıllara oranla yüksek bir zam oranı belirlenmiş olmasına rağmen fabrikada hiç kimse bu sonuçtan memnun kalmadı. Bunun en büyük nedeni Türk Metalli işçilerin kazanımlarıydı. Eğer diğer fabrikalarda zam oranları düşük

olsaydı bizim fabrikada yapılan zam oranına karşı bu denli memnuniyetsizlik olmayacaktı. Aslında sendika olmayan mücadele olmayan bir fabrika için bu oranın iyi bir oran olduğunun herkes farkındadır. Peki neden bu yıl bu zam oranı bir anda yükseldi? Patronun artık işçilerimiz daha çok kazansın diyerek bu zammın yapılmadığını biliyoruz. Sendika olan fabrikalarda işçiler bu kadar yüksek kazanımlar elde etmişken bunu bilen diğer sendikasız işçilere çok düşük oranda zamlar yapıldığında verilecek tepkiden korktukları çok açık-

tır. Ancak oranı yüksek tutmalarına rağmen yine de bizleri tatmin edemediler. Hak ettiğimizi alınca ya kadar tatmin olmayacağımız da açıktır! Ve tabii ki bizlerin de birlik olarak bir an önce sendikalaşmamız gerekiyor. Burada esas önemli olan bir yerlerde verilen mücadelelerin diğer yerlere de bir şekilde etkisinin olduğudur. Ama esas bilmemiz gereken bu mücadelenin sadece bir yerlerde değil her yerde verilerek güçlerimizi birleştirerek daha ileriye taşınacağıdır. Sendikanın girmediği fabrika kalmaması dileğiyle.

Gebze ZF Sachs'tan bir işçi

Sözleşme bitti, mücadeleye devam

ZF Sachs'ın da içinde olduğu yüz binlerce işçiyi ilgilendiren metal grup toplu sözleşmesi sona erdi. Bu ZF Sachs işçileri nezdinde, mücadelenin bittiği anlamına gelmiyor. Daha önce Türk Metal bünyesinde sözleşme imzalayan ZF işçileri ilk defa Birleşik Metal-İş çatısı altında bir sözleşme dönemi geçirdiler. ZF işçilerine göre 2 yıllık sözleşme ve kıdem zammının alınması olumludur. İstenen zam oranına ulaşılmasa da toplu sözleşmede sendikamız ve işçiler adına kırmızı çizgilerinden taviz verilmemesi değerlidir. Bu, grev yasağına rağmen greve çıkıyoruz diyen binlerce mücadeleci işçinin eseridir. 1000'e yakın ZF işçisi greve hazır. Her tezgahta her çay molasında greve nasıl çı-

kacağımız, grevde nasıl hareket etmemiz gerektiği tartışılıyordu. Fabrikalardaki bu canlılık ve enerji MESS'e geri adım attırdı. Bizler, 2015 yılında metal fırınanın bir parçası olarak fabrikamızdan Türk Metal'i kovduk. Bu dönemde senelik 1500 liralık GiftCard yani hediye çekimizi kazandık. ZF'ye özel olan bu durum bu seneye kadar devam etti. Ancak bu sözleşmede bu kazanılmış hakkımızı alamadık. Ayrıca diğer Birleşik Metal fabrikalarından farklı olarak 0.75 lira saat ücretlerimizde fark var. ZF patronunda ayrıca herkese saat ücretinde 0.75 lira zam talebimiz var. Şimdi ZF işçisi, sendikamızın da desteğiyle yeni bir mücadeleye hazırlanıyor. Sözleşme bitti ama mücadele bitmeyecek!

Çorlu Sistem Alüminyum'dan bir işçi

Sendikanın lafını bile etmeyecekmişiz

Merhaba, ben Sistem Alüminyum'da çalışan bir kadın arkadaşım. Kadın olduğumu belirtmemin nedeni var. Sistem Alüminyum kadın işçi çalıştırmaya başlayalı henüz 3-4 ay olmuş. Bunun da yine alengirli bir sürü nedeni var. İş yerimiz kendisi/sermayesi büyük fakat zihniyeti küçük bir yer. Sürekli ufak hesaplar peşindeler. Koskoca hangar gibi alanda çalıştırdığı yüzlerce işçiye ısıtmak için reva gördükleri sistem, elektrik sobaları. Her tezgah başında birer elektrik sobası var. Sadece kendini ısıtan, kaldı ki tırlar için kapılar açıldığında kendini bile ısıtamayacak kadar yetersiz bu sobalar. Bir de zaten olması gerekenden eksik sürede molalar vermesine rağmen, molaya çıktığında sobasını kapatmayana cezalar verecek kadar fütursuzlar. Yani zaten koskoca firma, sobalarla ısıtmaktan utanmıyorsunuz bir de 10

dakika fazladan yanmasının hesabını yapıyorsunuz. İnsanlık dışı mesai saatlerinde (8 saat mesai, yani mesaiye kaldığında günde 16 saat çalışmış oluyorsunuz) işçiye yine reva gördükleri kaşarlı ekmeğe. Pardon çürümüş kaşarlı ekmeğe. Ayrıca çalışma koşulları da oldukça ağırdır Sistem'in. Adı Sistem fakat kurulu hiçbir sistemi yok. Her şey insan gücüyle, otomasyon diye bir şey yok. Tüm yükü işçilerinde. Tüm bu ağır çalışma şartlarına karşın ücreti de asgari ücret. Yani ağır sanayide vermesi gereken ücreti bile vermiyor. Örnekler o kadar çoğaltılabilir ki, biz yazarken, konuşurken utanırız onlar asla utanmadan kârlarına kâr katmaya devam ederler.

Şu sıralar görüyoruz sendikalı olan metal işçileri yüzde 25 zam oranlı sözleşme imzaladılar. Bizde ise kıdemli olanlar belki 50 lira zam alırlar diye bekliyorlar. Geçen

gün ortaya bir laf saldı, patron kesinlikle sendika istemiyormuş işyerinde, lafını bile etmeyecekmişiz. İstemez tabii. Hangi patron rahatı bozulsun ister? Hepsisi işçinin örgütlülüğünden korkar. Ama tüm bu zorluklarımıza karşın bu Sistem karşısında tek başımıza yapabileceğimiz hiçbir şey olmuyor. Konuşacak olursan kendini kapıda buluyorsun. Bizim yapmamız gereken ya buradan gitmek ya da burayı daha çalışılabilir hale getirmek. Gideceksin de ne olacak, sanki diğer yerler daha mı iyi? Sendikalı yerde iş bulacaksın diye garanti mi var, işsizlik oranları almış başını gitmiş. Bizim yapmamız gereken belli, tek başına değil bir bütün olarak hareket etmek. Bunu da sendikalı olarak taçlandırmak. Bizim bu sistemi bozup buraya sendika sokup sistemlerine çomak sokmamız şart. Kurtuluşumuzun başka yolu yok.

Ford Otosan'dan bir işçi

Ford'da grev süreci

Ben Kocaeli'de bulunan Ford Otosan fabrikasında çalışan bir işçiyim. Sizin de çok iyi bildiğiniz üzere MESS ile olan görüşmeler sonucunda toplu iş sözleşmemiz imzalandı. Kazanımlarımıza ve sonuca geçmeden önce sizlere bu sonuca kadar giden süreçten biraz bahsetmek isterim. İlk olarak bu süreç, MESS'in verdiği %3,2 ile başladı. MESS'in bu gülmüş teklifine karşı bizim cevabımız mesaiye kalmama eylemleri oldu. Daha sonraki süreçte MESS sendikaları tekrardan görüşmeye çağırarak %6,4'lük bir teklifte bulundu. Bu teklife karşı biz metal işçilerinin cevabı mücadele ateşlerini şehir meydanlarına taşımak oldu. Fabrikalarımızı eylem alanlarına çeviren kısmi iş durdurduk. Fabrikalar-

da sloganlarımızla MESS'i uyardık. Bu sürecin sonucunda grev kararı aldık. Fakat devlet, Bakanlar Kurulu kararıyla grevimizi yasakladı. Bu yasaklanma sonucunda Türk Metal sendikası her zamanki gibi işçi sınıfını yarı yolda bıraktı. Yasaklamaya karşı 30 dk'lık işe geç başlama gibi cılız bir eylemle karşılık verdi. İşçilerin bu eylem sırasında Türk Metal sendikasına karşı güvensizlikleri daha da ortaya çıktı. 30 Aralık tarihinde MESS tekrardan görüşmeye çağırarak, bu görüşme sonucunda %24'lük ve 2 yıllık bir sözleşmeye imza atıldı. Ama sözleşmeden sonra hala kafa karışıklıkları giderilmediği için zamların tam olarak ne kadar olduğu belirsiz olduğu için işçiler bu sözleşmeyi her yerde lanse edildiği

gibi alkışlamadı. Kazanımlar her ne kadar diğer sözleşmelere göre bir nebze iyi olsa da gerek ekonomik kriz tehditi gerek enflasyonun durumu göz önüne alındığında zamlar yakın bir zamanda eriyebilir.

Şu da unutulmamalıdır ki %24'lük zam Türk Metal'inde boyunu aşan bir zamdır. 2015'te yapılan filli metal grevinin meyvesidir bu zamlar. Eğer ortada bir başarı var ise bu başarı ne Türk Metal'in ne de Pevrul'un başarısıdır. Bu başarı fabrikaları MESS'e dar eden metal işçilerinin başarısıdır. Eğer masada bir hak kaybımız varsa bunun sorumlusu sarı sendika Türk Metal'dir. Bundan sonra yapmamız gereken şey ise tabandan daha fazla örgütlülük, daha fazla kararlılık, daha fazla mücadele ve ne MESS'e ne sendika bürokratlarına ne de devlete haklarımızı gasp etmesine izin vermemek.

HT Solar'dan bir işçi

HT Solar'da fiili grev ve işgal fiili toplu sözleşmeyle taçlandı!

Gazetemizi takip edenler, HT Solar'daki mücadelenin ayrıntılarına vakıflar. HT Solar işçileri Aralık 2017'de fabrikaya sendikayı soktu, Ocak 2018'in başında patronu masaya oturttu, aynı ayın sonunda da sözleşmeyi imzaladı. Pek çok insan 2 ay içinde bu derece ilerleme olmasına şaşırabilir. Ancak biz HT işçileri olarak şaşırılmayı, durmayı, hukuki süreçleri beklemek yerine hakkımız olanı almak için gerekeni yapıyoruz. Ne gerekiyorsa onu... Eğer bunun adı işgale işgal, eğer bunun adı üretimi yavaşlatmaysa üretimi yavaşlatma. HT Solar işçileri üretimi yavaş-

latarak patronu masaya oturtmak zorunda kaldı. Fabrikada Birleşik Metal-İş sendikası çoğunluğu sağlayıp yetki başvurusu yapmıştı. HT patronu, yetkiye itiraz etti. 6 ay kadar süren itiraz davasının sonuçlanıp toplu sözleşme görüşmelerinin başlamasını tercih etmeyen HT Solar işçileri, patronun karşısında birliklerini koruyarak itirazı geri çektiler ve toplu sözleşmeyi imzaladılar. Maaş ve ikramiye olarak ücretlerde yüzde 20'nin üzerinde zam aldılar. Sosyal haklarını genişlettiler. HT Solar işçileri, patronun tüm hamlelerine karşı fiili mücadeleye devam edecek.

İstanbul Hadımköy Mercedes'ten bir işçi

Söke söke aldık!

Herkesin bildiği gibi, 120 bin metal işçisinin toplu sözleşme süreci Ocak ayında bitti. Ülkemizde bırakın zam almayı,

iş bulmak çok zorken biz metal işçileri söke söke yüzde 25 zam aldık. Üzerine çok istediğimiz tamamlayıcı sağlık sigortamızı

da aldık. Ama en önemlisi, iki yıllık sözleşmeyi metal patronlarına kabul ettirdik. Bir önceki dönemde üç yıllık sözleşme bizi maddi olarak çok zorlamıştı. İki yıllık sözleşme gerçekten çok güzel oldu bizim için. Fabrikamızda şimdi kendimize güvenimiz tavan yaptı. OHAL ortamında grevimiz "ertelenmişken", kararlılığımız ve birliğimiz patronları dize getirmeye yetti. 2015 yılında yaşanan büyük metal grevlerinden ağız yanmış patronlar, bizimle bilek güreşine girmeye cesaret edemedi. Çünkü biliyorlardı, Türk Metal sendikası da kendilerine yardım edemedi. Türk Metal bizim kararlılığımızla patronu gözetemez oldu, süt dökmüş kediye döndü. Biz birlik olduğumuz sürece, karşımızda kimse duramaz. 2015 yılı ve bu yıl göstermiştir ki, tek çare birlik olmamızdır. Bir dahaki sözleşme dönemine kadar birlik olmaya devam, 2019'da görüşürüz!

Bursa Prysmian'dan bir işçi

Ne aldıysa isimsiz kahramanlar aldı

MESS, Türk Metal hatta Birleşik Metal da dahil buna... Kimse bize lütfet sunmadı. Sözleşmede aldığımız rakamlar hak ettiğimiz rakamlardır. Ne aldıysak bunu başta Reno olmak üzere Tofaş'ta, Mako'da öbür fabrikalarda mücadele eden isimsiz kahramanlara borçluyuz. O grevler olmasaydı biz yine yerimizde sayıyorduk. Birçok arkadaş memnun

gözüküyor ama işin doğrusu sözleşme hak ettiğimizin çok altında. Ama 10 yıldır her sözleşmede ekmeğimiz daha da küçüldü. Özellikle MESS ve Türk Metal el ele verip ölümü gösterdiler bugün sıtmaya razı ettiler. Olan budur. Yarın ölümü de sıtmayı da kabul etmeye hakkımızı alacaksa isimsiz kahramanların yolundan gitmeliyiz.

Fabrikalardan haberler

Antalya Kundu bölgesinde bir turizm işçisi

Turizm gelirleri arttı ama turizm işçisinin ücretleri yerinde sayıyor

Turizm patronlarının gelirleri arttı ama turizm işçilerinin gelirlerinde hiçbir kıpırdanma bile olmadı. Geçtiğimiz günlerde hükümet otellerin ortalama doluluk oranlarının yüzde 60'a, turizm gelirinin ise 26,30 milyar dolara çıktığını açıkladı. Bunun karşılığında turizmde çalışan biz işçilerin maaşlarında bırakın artışı en ufak kıpırtı bile olmadı. Çoğu otelde maaşlarımızı bile turizm patronlarının keyfi istediğinde alabiliyoruz.

Bir sene önce yaşanan krizi, hâlâ biz turizm işçilerinin üzerin-

de koz olarak kullanmaya devam ediyorlar. O geliri turizm patronlarının açtıkları oteller değil, onları var eden biz işçiler sağladık. Turizm Bakanı artan geliri büyük bir başarı olarak sunarken Çalışma Bakanı çıkıp turizm işçilerinin durumunu, nasıl koşullarda çalıştıklarını anlatamıyor. Hükümet biz turizm işçilerinin hükümeti olmadığı için, her zaman turizm patronlarının yaptıkları başarıları anlatıyor.

Her sezon açıkl sınırının altında çalışıp kış gelince en ufak bir gelir kapısı olmadan işten çı-

karıldığımızı, bütün kış boyunca bir dilim ekme için önümüze çıkan her işi yapmak zorunda kaldığımızı yine sezon açıldığında sadece kışın yaptığımız borçları ödeyebildiğimizi anlatamıyorlar. Haklarımızı istemek için kapılarını çaldığımızda yüzümüze bakmayan bir hükümet biz işçilerin hükümeti değildir.

Geçinebilecek ücretlerle 12 ay güvenceli işe sahip olmamız için kimseden beklenti içinde olmamalıyız. Örgütlenip mücadele edelim. Kendi göbeğimizi kendimiz keselim.

Eskişehir'den bir belediye

temizlik işçisi

Taşeron kaldırılana kadar mücadele!

Vaad edilen taşeron düzenlemesi sonunda yapıldı. Ama KHK ile! Bizi mahkûm eden bir düzenleme. Kamuda çalışan taşeron arkadaşlarımızın sadece bir kısmı sürekli işçi olarak çalışabilecek. Tabii öyle kolay değil, bunun için her kurum kendi sınavını yapacaktı. 2020'ye kadar da ücretlerde bir değişim yok. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu.

Benim gibi belediyelerde çalışan taşeron işçiler de belediyelerde değil şirketlerde sürekli işçi olarak çalışabilecek, o da sınavı geçerse!

Mücadelenin yükseltilmesi şart. Düzenleme KHK ile yapılıyorsa mücadele OHAL'e karşıdır. Taşeron kaldırılana, tam anlamıyla güvenceli kadro elde edene kadar mücadele etmeliyiz.

Tuzla tersanesinden bir işçi

İşçiler olarak birleşmek zorundayız!

Merhabalar değerli işçi emekçi arkadaşlar. Son günlerde gündemler çok hızlı değişiyor, işçilere hiç sıra gelmiyor. Bu son Afrin harekatı yani savaş ve bu savaşların faturasını gene bizler ödüyoruz. Maddi ve manevi bizler ödüyoruz Savaşın her türlüüne karşıyım. Bir tersane işçisi olarak bizim başlıca sorunumuz kahrolası taşeron sorunu ve hak ihlalleri. Hâlâ iş ekipmanlarımızı kendi paramızla almaktayız. Daha işe girmeden giriş raporlarını sağlık taramalarının parasını kendimiz karşılıyoruz. Oysa yönetmelik bunların şirketler tarafından verilmesini zorunlu tutmasına rağmen

patronlar vermiyor. Bizler bu sebeplerden dolayı birleşmeliyiz ki bunların üstesinden gelelim. Bizim AGİ'ler bile verilmiyor, sigortamız asgari ücretten yatıyor. Ağır sanayi olmasına rağmen ettiğim şey de işçiler çalışırken kumlama yapmaları. Arkadaşlar kum raspa dedikleri demir tozu. Bu toza maruz kalan insanlar %70 kanser riski taşıyor. Birleşelim arkadaşlar, bu işi Avrupa'da yasakladılar yada tam kapalı ortamlarda önlem alarak titizlikle yapıyorlar bizde neden hiç önlem alınmıyor! Yok yere ölüyoruz. Tek çıkış yolu birleşmek mücadele etmek

İstanbul Avcılar'dan bir belediye işçisi

Avcılar'da işe iadeyi kazandık ama çilemiz bitmiyor!

Ben Avcılar Belediyesi'nde temizlik işlerinde taşeron olarak yıllardır çalışıyorum. Fakat Belediye-İş sendikasında örgütlendikten sonra işten atılmaya başladık yavaş yavaş. İşten atılmaya başladık biz de çadır kurup Avcılar Belediyesi önünde direnmeye başladık. Aylar süren direnme sürecinden sonra belediye bizi Fen işlerinde işe geri aldı. Bir taraftan da tazminat davası ve temizlik işlerinde işe iademiz için dava açmıştık ona gidip geliyorduk. 3 Ocak günü benimle birlikte 14 tane işçi arkadaşım işe iade davası-

nı kazandık. Çok sevindik ama sevincimiz gene kursağımızda kaldı. Çünkü belediyeyle yaptığımız görüşmede belediye bize Fatih Belediyesi'nde işe başlayabileceğimizi söyledi. İtiraz ettik neden diye sorduk? Aldığımız cevap çok komikti. Biz örgütlendiğimiz zaman taşeron temizlik şirketi Tomurcuk vardı. Tomurcuk şirketinin de ihalesi yaz aylarında bitmişti. Fatih Belediyesi'ne geçmişti. Tomurcuk'ta çalıştığımız için Fatih'e gitmemiz gerekiyormuş. Bazı işçiler olarak bunu kabul etmedik ama bir taraftan da sen-

dikal tazminatımızı almamız lazımdı. Bazılarımız da Fatih'e gitti.

İşçiler olarak bir şok daha yaşadık. Avcılar Belediyesi bir hukuksuzluk daha yaşattı bize. O kadar çok işte çalıştım üstelik çocuk yaşından itibaren ama ben hayatımda Avcılar Belediyesi kadar işçi, sendika düşmanı bir işyeri görmedim. Biz hiç yılmadık yılmayacağız. Mücadele etmeye devam edeceğiz. Eninde sonunda Avcılar Belediyesi'ne hak ettiğimiz gibi geleceğiz sendikali olarak çalışacağız.

Taşeron düzenlemesinde AKP'nin şantajı, CHP'nin fırsatçılığı

Yıllardır eşit işe eşit ücret ve güvenceli iş talebiyle kadro mücadelesi veren taşeron işçileri AKP'nin Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile yaptığı düzenlemeyle karşılığında kadroyu değil, şantajı ve mahkûmiyet kararını gördüler. KHK düzenlemesi işçilere açmış oldukları davaları geri çekmeyi ve geçmişe dönük haklardan feragat etmeyi dayatıyor. İşçiler yapılacak olan sınavda başarılı olup güvenlik soruşturmasına takılmazsa en az 2020 yılının sonuna kadar ücretlerinde ve çalışma koşullarında hiçbir iyileşme olmayacak. Fakat sınavı geçemeyen ve güvenlik soruşturmasına takılan işçiler ise hali hazırda var olan işlerini de kaybedecekler.

AKP'nin taşeron işçilerine yaptığı bu şantajı gören CHP ise hiç vakit kaybetmeden durumu kendisi açısından fırsata çevirmenin peşine düştü. Aynı şantajı kendi belediye şirketlerinde çalışan işçilere de uygulamak istedi. Zorla ve işten atma tehdidiyle işçilere feragatname imzalatmaya çalıştı. Üstelik yapılan düzenlemenin hali hazırda belediyelerin kendi şirketlerinde çalışan işçilere yönelik hiçbir şey içermemesine, sadece belediyelerdeki özel taşeron şirketlerin bünyesinde

çalıştırılan işçilerin belediyelerin sahibi olduğu şirketlere geçişini düzenlemesine rağmen.

Düzenleme bu kadar açıkken, CHP'li belediyeler içerisinde özellikle İzmir Büyükşehir Belediyesi ile Ankara'da Çankaya ve Yenimahalle belediyeleri kendi şirketindeki işçilerin de bu kapsamda olduğunu iddia ederek AKP'nin saldırısını bir adım ileriye taşımaya çalıştı.

İzmir'de İzelman ve İzenerji, Yenimahalle Belediyesi'nde Ye-Pa, Çankaya Belediyesi'nde Belde A.Ş. ve İmar A.Ş. gibi şirketlerinde çalışan işçilerinden feragatname almaya çalışmasının anlamı çok açık. CHP bu yolla bir taşla birden çok kuş vurmaya planladı: Birincisi; sınav, güvenlik soruşturması ve emeklilik maddeleri adı altında özellikle kendine muhalif olarak gördüğü işçileri işten atabilecekti. İkincisi; bu kapsamda olan işçilerin ücretleri ve diğer hakları 2020'nin sonuna kadar Yüksek Hakem Kurulu'na havale edildiği için, aynı zamanda işçilerin toplu sözleşme hakkını da engelleyebilecekti.

İşçilerin üyesi olduğu DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası, İçişleri Bakanlığı'na belediye şirketinde çalışan işçilerin de kapsamda

olup olmadığını netleştirmesini isteyen bir yazı yazdı. Bakanlık-tan gelen ve valilikler üzerinden tüm belediyelere gönderilen yazıda "hali hazırda sermayesinin yarısından fazlasına sahip olunan mahalli idare şirketlerinde işçi statüsünde istihdam edilen personel kapsam dışında tutulmuştur. Bu nedenle şirketlerde çalışan personel işçi statüsüne geçiş sürecine tabi tutulmayacaktır" yazıyordu. Zaten açık olan durum sadece bir kez daha netleştirilmiş oldu.

CHP'nin sözüne değil yaptığına bak

CHP'nin işçilerin haklarına yönelik bu saldırısı ne iltir, ne de son olacaktır. Özellikle bu somut durumda yaşananlar belediyelerdeki birkaç bürokratin iş-güzarlığı değil, bilakis CHP'nin gerçek yüzüdür. Seçim zamanı taşeron kadro vaat etmesi, hatta üç işçi konfederasyonu ile birlikte taşeron çalıştay düzenlemesi bu gerçeği değiştirmez. Çünkü fiilen işçilere tam tersini dayatıyor.

Daha bu taşeron düzenlemesi ortada yokken CHP'li Şişli Belediyesi, kendi şirketi olan Kent Yol A.Ş.'de çalışan işçileri çeşitli ihale oyunlarıyla özel taşeronla geçirmeye kalkmıştı. İzmir Büyükşehir Belediyesi kendi şirketlerine ihale ettiği işleri defalarca özel sektör taşeron şirketlerine devretmeye çalıştı. İşte CHP'nin gerçek yüzü!

Bakanlıktan gelen yazı doğrultusunda CHP belediyeleri geri adım atmak zorunda kalmış ve işçiler mevcut konumlarını koruyarak şimdilik bu saldırıdan kurtulmuştur. Fakat eline geçen ilk fırsatın üzerine atlayan CHP yine fırsatlar kollamaya devam edecektir.

Zorunlu BES'te kademeli geçiş, toplu çıkış

1 Ocak 2017 itibariyle uygulanmaya başlayan ve 45 yaş altındaki bütün çalışanları kapsayan Zorunlu Bireysel Emeklilik Sisteminde (BES) geçişler devam ediyor. Kademeli olarak geçişlerin yapıldığı sisteme 1 Ocak 2018 itibari ile belediyeler, il özel idareleri, KİT'ler ve özel sektör de dâhil edildi.

Zorunlu BES'in gerçekleri

Hem işçileri hem de kamu çalışanlarını kapsayan bu uygulama ile çalışanların prime esas kazançlarından her ay %3'lük bir kesinti, bireysel emeklilik şirketlerinin oluşturduğu fonlara aktarılıyor. Bu, asgari ücretle çalışan bir işçinin maaşından her ay en az 60 lira kesilmesi demektir.

Sistemden çıkışları önlemek için devletin tek seferlik 1.000 lira ve her ay yüzde 25 oranında bir katkısı reklamlarda öne çıkarılıyor. Fakat devletin göstermelik katkısından yararlanabilmek için de 10 yıl sistemde kalma ve 56 yaşını doldurmuş olma zorunluluğu var. Ancak 10 sene sonra ne olacağı belli değil.

BES emekçiler için değil, sermayeyi fonlamak için

Kamusal emeklilik sistemi olan mevcut Sosyal Güvenlik Kurumunda (SGK) işçi, devlet ve işveren katkısı bulunuyor. Fakat zorunlu BES'te işverenin herhangi bir katkısı yok. Zorunlu BES aynı zamanda kamusal emekliliğin tasfiye edilmesi için atılan bir adımdır.

Bu sistem, aynı zamanda kıdem tazminatını fona devretmek ve tamamen ortadan kaldırmak için bir zemin yaratmayı hedefliyor. Amaçları aynı zamanda işçileri fon sistemine alıştırmak.

Ülkemizde de dünyada da bu tarz fonların akıbeti ortadadır. Daha önce oluşturulan Tasarruf Teşvik Fonu, Konut Edindirme

Yardımları (KEY) gibi fonların akıbeti ülkemizden birer örnektir. Özellikle kriz koşullarında emekçilerden kesilen bu paraların başına neler gelebileceğini hayal etmek zor değil.

Son açıklanan verilere göre zorunlu BES'te cayma oranları yüzde 60'ların üzerine çıkmış durumda. Çünkü herkes bu sistemin işçiyeye emekçiyeye yönelik değil, sermayeyi fonlamak için zorunlu hale getirildiğinin farkında. İşçinin cebine göz diken sigorta şirketleri, cayma oranları beklediklerinden daha yüksek gelince bu sefer işçinin cayma hakkını gasp etmek için kollarını sıvadılar. Bu şirketler, sistemden çıkışın zorlaştırılması için hükümette bir öneride bulunacaklarını açıkladılar.

Cayma hakkını kullan bireysel emeklilik soygununa dur de!

Çalışanların, sisteme dâhil edildikleri tarihten itibaren hiçbir kayıp yaşamadan 2 ay içerisinde cayma hakkı bulunuyor. Bunun için yapılması gereken, bu süre içerisinde cayma hakkını kullanarak sistemden çıkmak istediğini içeren bir dilekçeyi işverene veya bireysel emeklilik şirketine göndermek. Ya da bireysel emeklilik şirketinin çağrı merkezini arayarak cayma hakkı talebini iletmek. Bireysel emeklilik soygununa karşı işçilerin cayma hakkını toplu ve örgütlü hale dönüştürelim, krizin faturasını işçi sınıfına ödetmelerine müsaade etmeyelim.

Sağlık sisteminin işlemediğinin ilanı: Acil servis başvuruları

Bir ülkenin sağlık sisteminin doğru işleyip işlemediğini anlamanın yollarından biri, acil servislere bir yıl içinde ne kadar hasta başvurusu olduğuna bakmaktır. 2015 yılında Türkiye'de acil servislere toplam hasta başvuru sayısı yaklaşık 111 milyon olmuş. Bu sonuçla, dünyada nüfusundan daha fazla sayıda acil servis başvurusu olan tek ülke Türkiye. Bu da açıkça ortaya koyuyor ki, Türkiye'de sağlık sistemi doğru şekilde işlemiyor.

Acil servislere başvurularda iki çarpıcı nokta ön plana çıkmaktadır. Öncelikle, acil servislere yapılan hasta başvurularının yaklaşık %80'i acil müdahale gerektirmektedir. Aslında mesai saatleri içinde aile sağlığı merkezlerine, hastane polikliniklerine veya işyeri hekimine gidip rahatlıkla derdi-

ne çare bulabilecek hastalar, acil servislere başvurmaktadır. Diğer bir nokta ise bu başvuruların çok büyük kısmı mesai saatlerinden sonra (özellikle saat 17 ile 22 arası) olmaktadır.

Hastalar neden acil servislere yönelmektedir?

Türkiye'de, devletin sağlık kurumlarında bile (başvurduğunuz sağlık kurumuna göre miktarı değişmekle birlikte) poliklinik muayenesi ücrete tabidir. Ayrıca muayene sonrası reçete edilen ilaçların da (ilacına göre değişmekle birlikte) belli bir yüzdesi hastalardan tahsil edilmektedir. Halkın ezici bir çoğunluğu için bu ücretler, altından kalkılamayacak maddi bir külfet haline gelmektedir. Hastaların, tek çıkış yolu kalmaktadır:

Acil serviste muayene olup, muayene ve ilaç ücreti ödememek.

Ancak mesele bununla sınırlı değildir. Hastalar başvurularını niye mesai sonrasında bırakmaktadır? Bu sorunun cevabı Türkiye'deki çalışma şartlarında saklıdır. Eğer ülkenizdeki emekçiler, günde bırakın 8 saati, 12 saatin bile üzerinde çalışıyorsa, çok büyük kısmı sendikası ve en temel haklarından bile yoksun ise mesai saati içinde nasıl izin alıp polikliniklere başvurabilir? Dinlenmeye vakti olmayan bir emekçinin sağlık hizmeti için vakti olması mümkün müdür? Çok açıktır ki, emekçilerin bu çalışma şartlarında acil servislere başvurması, bir tercih değil bir zorunluluk haline gelmektedir.

Acil servislerin gereğinden çok

daha fazla kullanılması ek sorunları beraberinde getirmektedir. Örneğin acil servislere hizmet veren sağlık emekçileri böylesine bir talebi karşılayacak sayıda olmadıkları için çok ağır şartlarda çalışmakta, bu durum sağlık hizmeti kalitesini doğrudan etkilemektedir. Ayrıca acil servislere sıklıkla yaşanan şiddet olaylarını da doğuran esas etmen olmaktadır.

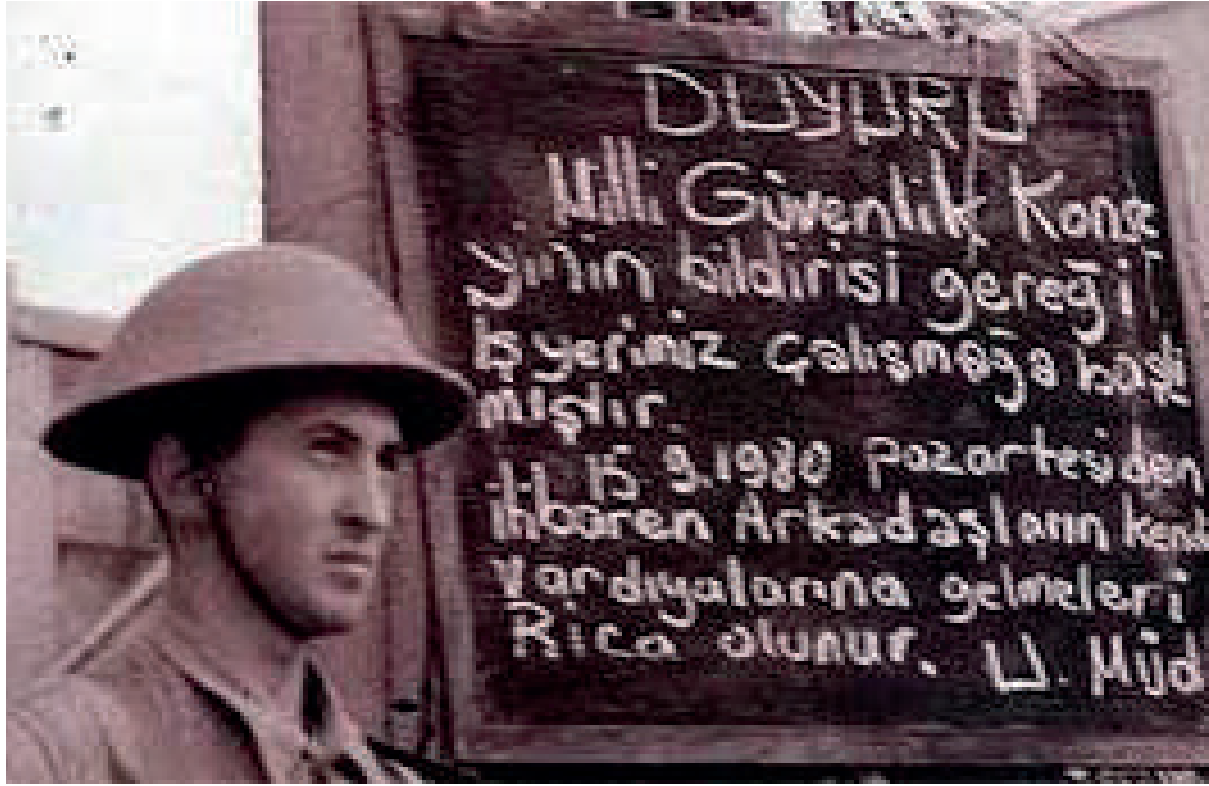
Emekten yana çözüm

Bu sorunlara sermayenin çıkarlarını savunan AKP hükümetinin çözüm önerileri: Daha fazla

acil polikliniği açmak, acil polikliniklerine ücret koymak, sağlık emekçilerini her geçen gün daha fazla çalıştırmak, sağlık emekçilerine mesai dışı hasta baktırmak vb. olarak özetlenebilir. Ancak emekçilerin çözüm önerileri bunlar olamaz.

Biz tüm özel sağlık kurumlarının kamulaştırılmasını, ücretsiz, ulaşılabilir ve nitelikli, kâr amacı gütmeyen, koruyucu sağlık hizmetine yani tedavi etmeye değil hasta etmemeye öncelik veren bir sağlık sistemini savunuyoruz. Ancak böyle bir sağlık sistemi emekçilerin sağlığını koruyabilir.

12 Eylül'den AKP'ye, işçi düşmanı yasalar

İşçilerin grev ve özgür toplu sözleşme hakkı her geçen gün tehlike altına giriyor. Şüphesiz ki bu tehlikenin kaynağında 12 Eylül 1980 darbesiyle başa geçen askeri hükümetin çıkardığı Anayasa ve kanunlar var. Bu mirası ise bugün AKP hükümeti sürdürüyor.

12 Eylül darbesinin sendikal haklara etkisi: grev yasağı

Darbecilerin, iktidarı ellerine aldıklarında yaptıkları ilk işlerden biri DİSK ve üyesi sendikaların faaliyetlerini durdurmak, yöneticilerini, işyeri temsilcilerini ve genel olarak mücadeleci işçileri tutuklamak olmuştur. Askeri hükümet bir taraftan işçileri mücadeleci örgütlerinden koparıp MESS-Türk Metal işbirliğiyle kurulan düzene mahkûm ederken, diğer taraftan da patronların taleplerini birer birer kanun haline getirdi.

Bu konuda yapılan ilk iş daha

önce Anayasa'da yer almayan "grev ve lokavtın yasaklanabileceği veya ertelenebileceği haller ve işyerleri kanunla düzenlenir" hükmünün 1982 Anayasası'na eklenmesi oldu. 1983 yılında çıkarılan 2822 sayılı "Toplu İş Sözleşmesi Kanunu" ile sendikal haklar resmen kullanılamaz hale getirildi. Anayasa ve 2822 sayılı kanun çıkmadan önce patronların en üst örgütü olan TİSK, genel kurul raporunda açıkça grev yasağının genişletilmesi talebini, şu şekilde ifade etmişti: "Grev ve lokavtın erteleme sebepleri genişletilmeli, kamu

düzenine, kamu yararına ve genel ekonomik yarara aykırı noktaya geldiğinde Bakanlar Kurulu tarafından ertelenebilmelidir. Ertelene grev başlamadan da yapılabilmelidir. Ertelenen grevlerle ilgili toplu iş sözleşmeleri Yüksek Hakem Kurulu tarafından kesin olarak karara bağlanmalıdır." Patronların bu talepleri tam da istedikleri gibi Anayasa ve kanunlarda yerini aldı.

Ertelene değil grev yasağı

AKP'nin 2012 yılında çıkardığı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'nda da 12 Eylül

yasasının grevleri yasaklayan özü değişmedi. Bakanlar Kurulu'na verilen grev erteleme yetkisi yasadaki duruyor. Fakat erteleme kelimesi sadece bir kelime oyunundan ibaret. Çünkü 60 gün süreyle ertelenen grevi, sürenin sonunda devam ettirmek mümkün değil. Bu süre sonunda anlaşma sağlanamazsa toplu iş sözleşmesini Yüksek Hakem Kurulu (YHK) kesin olarak karara bağlıyor.

12 Eylül yasalarının mirası üzerinde yükselen ve onu daha da ileri götüren AKP, iktidarı boyunca Bakanlar Kurulu'nu da adeta grev erteleme kurulu gibi çalıştırdı. Cam işçilerinden lastik işçilerine, maden işçilerinden metal işçilerine kadar birçok iş kolundaki grevi yasakladı. Toplamda 192 bin işçiyi ilgilendiren tam 14 grev bu dönemde yasaklandı.

Patrona sunulan diğer haklar: işçiyi işten at, yetkiye itiraz et

Patronlara sunulan hizmetler sadece işçilerin grevlerine yasak getirmekle sınırlı değil. O aşamaya gelmeden öncesinde de birçok hak sunulmuş. Patronlar sendika üyesi olan işçiyi çok rahat ve yasalara uygun bir şekilde işten atabiliyor. Çünkü yasalar, mahkemeler işçinin işe iadesine karar verse bile, patronlara işçinin tazminatını ödeyerek işe başlatmama hakkını veriyor. Kaldı ki artık işten atılan bir işçinin işe iade davası açması da iyice zorlaştırıldı. AKP'nin çıkardığı yasayla, bu yılbaşından itibaren işe iade davası açmadan önce arabulucuya gitmek zorunlu hale getirildi. Zorunlu arabuluculuk bir taraftan işçinin mahkeme yolunu

engelleme işlevi görürken diğer taraftan da "yıllar süren dava ve dava masrafları" tehdidiyle işçileri haklarından feragat ettirme müessesesi olarak işliyor.

Hakları yeniden kazanmak için mücadeleye, greve, işgale...

İşçiler yasalarla iş güvencesi beklerken, yasadaki madde patronların işten atma hakkı olarak işliyor. Sendikalaşma hakkı, patronlara verilen yetkiye itiraz hakkıyla sendikalaşmaya dönüşmüş durumda. Grev hakkı kanunla ve Bakanlar Kurulu'na verilen yetkiyle grev yasağına dönüşmüş durumda. Bu saldırılar karşısında işçi sınıfı susup bir kenarda beklemiyor. Tıpkı fiili grev yaparak grev hakkını yasaya yazdıran Kavel işçilerinin geçmişte yaptığı gibi adım adım fiili mücadelenin yolunu gösteriyor.

Grevleri yasaklanan cam işçileri, EMİS karşısında metal işçileri mücadeleyi fabrika içine taşıdı ve kazandılar. HT Solar işçileri, üç günlük fiili grev ve işgalle sendikayı fabrikaya soktular. Patronun yetkiye itirazı karşısında yargı sürecini beklemek yerine iş yavaşlatarak üretimi düşürme yoluna giderek patrona geri adım attırdılar ve toplu iş sözleşmesini imzaladılar. Son olarak 130 bin metal işçisi toplu iş sözleşmesi döneminde grev kararı aldı. Ancak daha grev başlamadan yasaklandı. Yasağı tanımayacaklarını söyleyen metal işçilerinin karşısında, patron sendikası MESS fiili grev korkusuyla Yüksek Hakem Kurulu'na gitmeyi beklemeden masaya oturmak zorunda kalmıştır. Bu mücadeleler bir kez daha göstermiştir ki mücadeleyle grev hakkını kazanan işçiler, gasp edilen tüm haklarını yeniden kazanmak için mücadeleye devam edecektir.

6-7 Şubat 1968: Zonguldak maden işçileri TİS masasını grevle kuruyor!

60'lı yıllardan günümüze dek Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde muazzam bir yer tutan Zonguldak maden işçileri bundan tam 50 yıl önce, 6-7 Şubat günlerinde adını bir kez daha bu tarihe yazdırdı. Kozlu ve Üzülmaz bölgelerinden yaklaşık 25 bin işçi Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinin uzaması üzerine greve çıktı, kent merkezine yürüyüşe geçerek TİS sürecine bizzat el koydu.

1960-80 yılları arasında Türkiye'de işçi sınıfı grev hakkından başlayarak, DİSK'in kuruluşuna ve ona sahip çıkmaya kadar birçok başlıkta militan mücadeleler verdi. Sendikal haklardan ücret artışına, kıdem tazminatından iş güvenliğine kadar pek çok kazanım elde etti. Zonguldak maden işçileri ise bu mücadelenin en önemli ve öncü bölüklerinden oldu. Maden işçilerinin bu dönemdeki mücadelesi esas olarak 1965'teki büyük grevle başladı. Liyakat zamlarının adaletsiz dağıtımına karşı Zonguldak havzasında birçok madende binlerce işçi ocağa inmeyi reddetti ve maden giriş çıkışlarını barikatlarla kapattı. İki işçinin ölümüne yol açan,

asker ve polislin Kozlu'daki sert saldırıları da sonuç vermedi. Olağanüstü hâl ilanı ve devlet yetkililerinin işçilerle görüşmesi sonucu kısmi kazanımlar elde edilmesiyse eylem sona erdi.

İşverene ve sendika bürokrasisine karşı

65'teki eylemler hâlâ akıllardayken, 1968 yılında TİS sürecinde maden işçisi bir kez daha mücadele sahnesine çıktı. Ereğli Kömür İşletmeleri (EKİ) ile Zonguldak Maden İşçileri Sendikası (ZMİS) arasında yapılan toplu sözleşme görüşmeleri uzadıkça uzamıştı. İşçiler çavuşların baskısına maruz kalıyor, işten atılıyordu. Hayat pahalılığı karşısında maden işçisinin

ücretleri iyice eridiği için bu sözleşmeden beklenti yüksekti ama bir türlü bağlanamıyordu. Bunlara bir de ZMİS yöneticilerinin bu süreci uzatmak için patronlardan para aldığı, Ankara'nın lüks otellerinde ağırlandığı söylentisi eklenince, maden işçileri sözleşme masasına yumruğunu vurdu; sendika merkezini işgal etti. Şehrin yollarını kapattı. Polislin saldırıları da işçileri durdurmaya yetmeyince, İşçileri Bakanı ve Çalışma Bakanı Zonguldak'a gelecek işçilerle görüşmek zorunda kaldı. Sorunlarının çözüleceği sözünü alan işçiler, eylem son vererek madenlere döndüler.

Hem işverene hem de sendika bürokrasisine karşı mücadele

7 Şubat 1968 işçi olavları, gazete kopyası.

veren işçiler böylece TİS sürecine el koydu. Nihayet 21 Şubat'ta EKİ ile ZMİS arasında imzalanan toplu sözleşmeyle işçiler, ücretlerine %33,3 oranında zam aldılar. 65 yılındakine benzer bir eylemin tekrarlanmasından duyulan korku ve işçilerin kararlılığı tıpkı bugün metal işçilerinin MESS ile yaptığı sözleşmedeki gibi hem hükümete, hem işverene, hem de sarı sendikaya geri adım attırdı. Maden işçileri o tarihten sonra da, 91'deki büyük madenci yürüyüşüyle zirveye çıkacak pek çok eylem gerçekleştirdi, Türkiye işçi sınıfına onlarca deneyim kazandırdı. İş cinayetlerine karşı yaşamlarına

sahip çıktı.

Madencilerin mücadelesi özelleştirmeye karşı sürüyor!

Maden işçileri bugün de özelleştirmeye, taşeron ve rödovans sistemine karşı mücadele veriyor. İşçiler, torba yasadaki yer alacak olan TTK'nın özelleştirilmesine dair maddeyi geçtiğimiz Kasım ayında 21 saatlik oaktan çıkarma eylemiyle geri çekti. Ancak özelleştirme saldırıları devam edecektir. İşçi sınıfının tamamının üzerine çöken özelleştirme ve taşeron belasına karşı mücadelede, maden işçileri bir kez daha öncü konumunu almalıdır.

Ya zincirsiz kurucu meclis ya Cumhurbaşkanlığı Halk iradesi başına patron kabul etmez! Cumhurbaşkanı halk iradesi ile hükmedemez!

Devrimci İşçi Partisi, 16 Nisan referandumunda oylamaya sunulan sistemi başından beri Cumhurbaşkanlığı olarak adlandırıyor. Erdoğan'ın Cumhurbaşkanı adayı olmak için 100 bin imza toplanmasına noter şartı önermesi tam bir "Cumhurbaşkanlığı" örneği. Çünkü eğer Erdoğan'ın dediği olursa aday olmak için sadece 100 bin kişi bulmak değil, noter masrafları için de 15 milyon lira bulmak gerekecek. Bu mantıkla siyaset sahnesini parsellemiş patron partilerinin haricinde de patron olmadan ya da patronların desteğini almadan aday olmak imkânsız hale gelecek.

Cumhurbaşkanlığı deyince işin içinde Türkiye'yi anonim şirket gibi yönetmek de var tabii. Şirket-

lerde patronun dediği olur, haliyle Cumhurbaşkanlığı rejiminde de halk iradesine ve meclise yer olmayacaktır. Atı alıp Üsküdar'ı geçenlerin yaptığı Anayasa ile meclisin yetkileri zaten kuşa çevrilmekte. Ancak bu yetmiyor. AKP ve MHP sözümona "milli mutabakat komisyonu" kurarak seçim sistemini halkın iradesini yansıtmak şeklinde değil, kendi menfaatlerini koruyacak şekilde tasarlamaya çalışıyor.

12 Eylül darbesinin ürünü olan yüzde 10 barajını korumak bu tasarımlardan biri. Geçmişte koalisyon hükümetlerine neden oluyor diyerek yönetimde istikrarı, temsilde adaletin önüne çıkarıp yüzde 10 barajını savunurlardı. Artık yeni sistemde koalisyon olasılığı orta-

dan kalktı. Hükümetler meclisten güvenoyu da almayacaklar. Yani yönetimde istikrarda sorun yok. O halde neden halkın hakkınca temsil edilmesine baraj koyuyorlar? AKP ve MHP'nin işine öyle geliyor olmasının dışında hiçbir gerekçeleri yok! Partiler arası ittifak yasası da aynı mantıkla hazırlanıyor. Baraj altı oy olsa bile MHP'yi meclise taşıyacak ve AKP'ye çoğunluğu verecek şekilde... Bunlar daha başlangıç. Her ayrıntıyı teker teker kendi çıkarları için düzenleyecekler.

16 Nisan referandumuyla tabuta konmuş olan meclisin üzerine AKP-MHP mutabakatı ile çivi çakılıyor. Hâl böyle iken Türkiye'nin önündeki seçenekler daha açık bir şekilde ortaya çıkmakta. Türkiye'de bir meclis olacak ise bu meclis ancak barajsız ve yasaaksız bir kurucu meclis olabilir. Bu meclis de zincirli ve sopalı seçimlerle değil emekçi halkın fiili, meşru, kitlesel mücadelesiyle kurulacaktır. Cumhurbaşkanlığı halkın iradesi zincire vurulmadan hüküm sürmeyeceğini bilmektedir. Halkın iradesi ise zincirlerinden kurtulduğunda başında bir Cumhurbaşkanlığına asla müsaade etmeyecektir.

Levent Dölek

Anti-emperyalist olmadan anti-kapitalist olunmaz!

Türkiye'de 60'lı ve 70'li yıllarda devrimci hareketler ve işçi mücadeleleri güçlü bir anti-emperyalist tavır üzerinden yükselmiştir. Solun hegemonyasının temelinde bu anti-emperyalist tavrın yeri büyüktür. 6. Filoyu denize dökenler hala muteberdir. Amerika'yı kible seçip Denizlere saldıranlar yıllar geçince makam mevki sahibi olmuş olabilirler ama asla itibar sahibi olamazlar. Bugün hâlâ Erdoğan'ı anti-emperyalist olarak övmek isteyen Rıdvan Dilmen'in bile Deniz Gezmiş'i örnek göstermesi boşuna değildir. Anti-emperyalizm bir bilinç haline gelme ve tutarlı bir siyasi tavra dönüşme de bir eğilim olarak sağcıyla, solcusuyla tüm halka yayılmıştır.

Türkiye'de sosyalistlerin attığı anti-emperyalist temel o kadar güçlüdür ki "Amerika'nın çocukları"nın 12 Eylül darbesi bile bu temeli yıkamamıştır. Ancak anti-emperyalizme vurulan darbeler 12 Eylül'le sınırlı değildir. Özellikle Sovyetler Birliği'nin çöküşünün ardından siyasal yelpazenin sağında da solunda da anti-emperyalist duygular ve yönelişler sistematik bir faaliyetle iğdiş edilmiştir. 28 Şubat bu doğrultuda çok önemli bir dönüm noktasıdır. 28 Şubat'ın devirdiği Necmettin Erbakan'ı terk eden Abdullah Gül ve Recep Tayyip Erdoğan, AKP'yi Amerikan icazetiyle kurmuştur. Amerikancı Siyonist tarikat lideri Fethullah Gülen'le ülkeyi 10 yıl birlikte yönetmiştir. AKP iktidara geldikten sonra İslamcı cemahtaki anti-emperyalist eğilim ve duygular kâh dolar kâh avro cinsinden iktidarın nimetleriyle boğulmuştur. Mezhepçilik ise Amerika ve İsrail'e karşı nefretin ikamesi olarak devreye sokulmuştur.

Laik, cumhuriyetçi, Kemalist cemahta da ABD ve İsrail destekli 28 Şubat önemli bir rol oynamıştır. Bu cemahta ordunun ve emekli generalerin siyasi hegemonyası beraberinde organik bir NATO'culuk getirmiştir. Amerikan karşıtlığı sadece PKK karşıtlığının bir türü, hatta örtüsü haline gelmiştir. Dolayısıyla da zayıf ve tutarsızdır. Amerikancılığa dönüşmesi an meselesidir. Bir dönem Vatandaş Partisi Genel Başkan Yardımcılığı da yapan eski Genelkurmay İstihbarat Daire Başkanı emekli general İsmail Hakkı Pekin bile bu eksende bir anda Amerikancı bir politik dönüş yapabilmektedir. Ortadoğu'daki Amerikan ve İsrail çıkarlarını korumak için PKK ve türevleriyle değil Türkiye ile işbirliği yapması için Trump yönetimini ikna etmeyi, böylece ABD'nin Asya-Pasifik'te Çin'e karşı yoğunlaşabilmesini sağlamayı öneren yazılar yazabilmektedir. Yine aynı partinin yöneticiliğini yapan, Öcalan'ı sorgulamasıyla ünlenen emekli Albay Hasan Atilla Uğur için NATO'dan çıkmak "abuk subuk bir fikir" olabilmektedir.

Sosyalist solda ise anti-emperyalizmi kemiren Avrupa Birlikçilik oldu. Bir kez AB yanlısı olduktan sonra AB'nin askeri çatısı NATO'ya karşı olmak elbette ki mümkün olmazdı. Bu zehir, ilk dönemlerinde, liberaller partiden ayrılmadan önce ÖDP'de zuhur etti. Ardından Kürt

hareketi aracılığıyla hegemonik hale geldi. Günümüzde Amerikan muhalefetine merkez partisi olan CHP'nin böyle bir solu arkasına takması da zor olmadı. Kimlikçilik bu yozlaşmanın harcıydı. Emperyalizmi zor hazmeden solcu bünyeler için ise "anti-kapitalist olmadan anti-emperyalist olunmaz" doğru önermesi, Hardt ve Negri'nin gerici "imparatorluk" tezleriyle çarpıtılarak damarlara zerk edildi. Artık uluslar üstü sermayenin imparatorluğu vardı. Emperyalizm aşılmıştı. Nitekim bir kez anti-emperyalist refleksler uyandırıldı mı "insan haklarında yeni yöntemler" tartışılırken, tam da Irak'ın işgal edildiği günlerde Murat Belge iki eski Amerikan büyükelçisini sahneye çıkarmaktan utanmıyordu. AB fonları, Alman vakıfları derken iş, Angela Merkel'e mektup yazmaktan, Joe Biden'dan randevu istemeye kadar varıyordu.

Daha da solcu bünyeler için emperyalizmin bittiği tezi işlemeyince emperyalizm teorisinin çarpıtılması devreye girdi. Rusya ve Çin'i emperyalist ilan edip de "alt-emperyalizm" etiketiyle dünyanın neredeyse tamamını emperyalist lige alınca "emperyalistler arasında taraf tutulmaz" diyerek ABD'nin tüm suçlarına karşı tarafsız kalmanın güya Marksist/Leninist formülü bulunmuştu.

Sosyalistlerin anti-emperyalizmden koparılması sağcılarınıkin benzemez. Peşinden sağcısıyla solcusuyla tüm toplum anti-emperyalizmden kopmaya başlar. Anti-emperyalist siyaseti tekrar ayağa kaldırmak ise aynı şekilde solun daraltılmış sınırlarını aşacak ve emekçi sınıfların içinde çok kuvvetli bir yankı bulacaktır. Bunun için başlangıç noktası Leninist emperyalizm teorisine sahip çıkmak ve çok daha isabetli olan "anti-emperyalist olmadan anti-kapitalist olunmaz" önermesini benimsemektir. Çünkü emperyalizm kapitalizmin en yüksek aşamasıdır. Amerikan karşıtlığı anti-emperyalizm değildir. Ama anti-emperyalizmin, Amerikan devletinin politikalarına net bir karşıtlığı gerektirdiğinden de şüphe duyulamaz. "Gerçek sorun kapitalizmdir" diyen Ali Koç ne kadar anti-kapitalist ise, Amerikan devletinin karşıtı olmayan bir anti-emperyalisti de ancak o kadar ciddiye alabilirsiniz.

BBC'nin son araştırması Türkiye'de Amerikan karşıtlığının yüzde 80'leri aştığını söylüyor. Türkiye'de emekçi sınıfların nüfusa oranı ile ne kadar da örtüşüyor değil mi? İşçi greve çıktığında Amerikan, Fransız, Alman tekellerinin çıkarı için grev yasaklayanlar bu toplumsal gerçekliği kucaklayamaz. Aynı zamanda Amerikan muhalefeti ile el ele AKP'ye karşı yüzde 50'yi tamamlamaya çalışan solun sefaletinin de tablosudur bu.

Görev yine sosyalistlerin omuzlarındadır. Bu vesile ile ODTÜ'de, ABD elçisi Vietnam kasabı Komer'in arabasının yakılışının yıldönümünde, Amerikan ve İsrail bayraklarını yakarak, "Türkiye NATO'dan çıksın! İncirlik Üssü Kapatılsın!" sloganıyla eylem yapan DİP'li öğrencilere selam olsun!

Çareyi çürümüş düzenin siyasetçilerinde aramayın!

Erdoğan ve AKP'nin iktidarına, istibdad rejimine karşı çareyi Kılıçdaroğlu'ndan Abdullah Gül'e uzanan burjuva Amerikan muhalefetine arayanlar sürekli hayal kırıklığına uğruyor. Amerikan muhalefetine sağıyla soluyla nasıl sapır sapır döküldüğü ortada. Bunlar sadece tutarsız ve gerici değil aynı zamanda güçsüz de. İstibdadın çaresini arayanlar en ağır baskı koşulları altında, grev yasaklarına rağmen MESS'e karşı dik duran metal işçisine bakmalı.

Kılıçdaroğlu solcuların kredisiyle sağcılık yapıyor

Amerikan muhalefetine sol kanadında duranlar Kılıçdaroğlu'nun Afrin politikası nedeniyle, CHP İstanbul il başkanı seçilen "solcu" Canan Kaftancıoğlu'nun arkasında yeterince durmamasından şikâyetçi. AKP'nin politikasını eleştireceğim derken "10 bin şehit verir bayrağımızı dalgalandırırız" türünden kaba şovenizm örnekleri gösteren Kılıçdaroğlu yine de Amerikan muhalefetine bel bağlamış "solcuların" ilk seçeneği olmayı sürdürüyor. Örneğin pek çok sosyalist çevrenin parlattığı Canan Kaftancıoğlu, CHP kurultayında kendi arkasında durmayan Kılıçdaroğlu'nun arkasına geçiyor, destek açıklıyor. Gözünü CHP'ye dikmiş bazı sosyalistlerin de ulusalcı adaylar karşısında yüreğinin Kılıçdaroğlu ile attığını görmek zor değil.

Hâl böyle olunca Kılıçdaroğlu'nun yaptıklarından ve söylediklerinden dolayı hayal kırıklığı yaşayan solculara, sosyalistlere

"kendi düşen ağlamaz" demekten başka çare de yok: Adalet yürüyüşünde arkasına dizildiğiniz Kılıçdaroğlu verdiğiniz krediyi harcıyor başka bir şey değil. Bazı solcular ve sosyalistler CHP'ye akıl öğretmekten vazgeçip akıllarını başlarına toplamazsa, CHP'yi HDP ile yan yana getirme hayallerinden uyanıp işçi sınıfıyla yan yana gelmek için çabalamazsa onları daha çok hayal kırıklıkları bekliyor.

Amerikan muhalefetine sağ kanadına soğuk duş

Amerikan muhalefetine sağ kanadında da durum farklı değil. Abdullah Gül'ün yaptığı çıkışın yarattığı heyecan yerini tedirginliğe bıraktı. Erdoğan, Gül cephesini yarmaya girişti. Abdullah Gül'ün yanına alarak çıkış yapmayı planladığı eski Anayasa Mahkemesi Başkanı Haşim Kılıç'ın oğlu hakkında "FETÖ ve ByLock" suçlamasıyla yakalama kararı çıkartıldı. Ardından Abdullah Gül de siper alıp geri çekiliverdi. Cuma çıkışlarındaki

röportajlarını askıya aldı. Abdullah Gül'e sopayı gösteren Erdoğan ardından Davutoğlu'na da havuç uzattı. AKP'nin grup toplantısına bir yanına Davutoğlu'nu diğer yanına Binali Yıldırım'ı alarak çıktı. Güçlü bir hayal kırıklığının da Abdullah Gül'ü aday yapmaya hazırlanan Saadet Partisi saflarında yaşadığına şüphe yok.

Düzen muhalefetine sefaleti

Amerikan muhalefetine sağıyla soluyla nasıl sapır sapır döküldüğü ortada. Bunlar sadece tutarsız ve gerici değil sermayenin ve emperyalizmin desteğine rağmen aynı zamanda güçsüz de... İstibdadın çaresini arayanlar en ağır baskı koşulları altında, grev yasaklarına rağmen MESS'e karşı dik duran metal işçisine bakmalı. Gücün işçi sınıfında olduğunu görmeli. Güçlü olmak için sermayenin ve emperyalizmin desteğine gerek duymayan, tam tersine bu güçlere karşı mücadele ettikçe güçlenen bir sınıftır işçi sınıfı.

Metal işçisi MESS dayatmasını kırdı: Ekmek ve hürriyet kavgası sürüyor!

MESS ile işçi sendikaları arasındaki 130 bin metal işçisini kapsayan grup toplu iş sözleşmesi anlaşmayla sonuçlandı. Sınıf mücadelesi açısından son derece önemli bir merhale geçildi. Sözleşme için zafer de diyen var, hayal kırıklığı olarak gören de... Farklı değerlendirmeler yapılabilir. Yapılmaktadır da... Ancak her şeyden önce görülmesi gereken sözleşmenin bitmesinin mücadele açısından bir son değil bir başlangıç olduğudur. Sürecin değerlendirilmesi yapılmalı, gerekli dersler çıkarılmalı ve hiç duraksamadan yeni mücadelelere girilmelidir.

Bu anlamda değerlendirmeyi en önemli başlıklardan başlayarak yapmak ve sonuçlar çıkartmak gerekir. En önemli başlık en çok konuşulan olmayabilir. MESS sözleşmesinde de öyledir. MESS sürecinin en önemli kazanımı sermaye sınıfının grev hakkına yaptığı saldırının, toplu sözleşme düzenini yıkmak için yaptığı hamlenin büyük bir dirençle karşılaşarak kırılmasıdır.

Şalter indirilmedi ama grev silahı da bırakılmadı

Sendikaların 2 Şubat'ta greve çıkma kararı almasının ardından hükümet bir hafta önceden grevi yasaklayarak sürece MESS lehine müdahale etmiştir. Grev yasağı metal işçisini silahsızlandırma girişimidir. Grev silahı elinden alınan metal işçisinin MESS'e karşı teslim bayrağını çekmesi istenmiştir. Ancak metal işçisi pes etmemiştir. Silahını da elden bırakmamıştır. Metal işçisi hem ekmek hem de hürriyet kavgası vermiştir.

Birleşik Metal-İş Sendikasının "grev yasağını tanımıyoruz" demesi ve 2 Şubat'ta greve çıkacağını açıklamaları son derece önemli olmuştur. Türk Metal ise toplu metal işçisine atmak zorunda kalmıştır. Ne olursa olsun grev dememiştir. "Grev yasağını bahane edip anlaşmaya yanaşmazsanız fabrikalarda huzur kalmaz" diyerek pazarlığa oturmuştur. MESS, sendikaların farklı tutumları ortaya koymakla birlikte blöf yapmadığını biliyordu. Birleşik Metal'in grevleri daha önce de yasaklanmıştı. 2015'te bir dizi fabrikayı MESS'ten kopartıp münferit sözleşme imzalamıştı. Geçtiğimiz yıl ise MESS'ten kopan

firmaların oluşturduğu EMİS'e karşı grevi yasaklandığında fiili direniş geçip patronları anlaşmaya zorlamıştı. Türk Metal grev yasağını fiili direnişle kırmaktan bahsetmiyordu ama Türk Metal üyesi işçiler pek çok fabrikada daha fazlasını vaat etmekteydi. 2015'te yapılmış olan büyük fiili grevler ve işgaller ileride yapılacakların teminatıydı.

Dolayısıyla metal işçisi şalteri indirmese de grev silahını asgari ölçülerde de olsa kullanabilmiştir. MESS'i belli ölçüde caydırabilmiş, tekliflerini revize etmeye zorlamıştır. Ancak grev hakkının güvence altına alındığını söylememiz mümkün değildir. Metal işçisi için MESS'i caydırmak yetmez. Grevi yasaklamaya kalkan iktidarı da caydırması gerekir. Şimdilik mücadelenin düzeyi bu noktaya varmamıştır. Varması gerekir ve bunun için grev hakkının grevle kazanılmasından başka yol olmadığı da açıktır.

MESS'i sendikacılar değil metal işçisi caydırdı

Metal işçisi öncelikle gücünü görmeli, gücüne güvenmelidir. Sözleşme masasında ne alındıysa

metal işçisi almıştır. Türk Metal Genel Başkanı Pevrul Kavlak'ın işçi için aldığı tek bir kuruş yoktur. Rekor zam edebiyatının içi boştur, zafer çılgınlıkları dayanaksızdır. Çünkü Pevrul Kavlak, 2013 yılındaki sözleşmede (2012-2014 dönemi) yüzde 7 aldığında da 2015'te (2014-2017 dönemi) hem yüzde 9'a hem de 3 yıl dayatmasına boyun eğdiğinde de zafer ilan etmişti. Metal işçisinden korkmasa bu sözleşmeyi en baştan satacaktı.

Nitekim son hafta yaşananlar Türk Metal açısından bir sınıf kavgasından çok danışıklı dövüşü andırmaktadır. Örneğin Türk Metal, grev yasağı geldikten sonra MESS ile Cuma günü yapılan görüşmede masadan kalkmadan ve başkanlar kurulunu toplamadan teklifini revize edip yüzde 30'a çekmiştir. Pazartesi sabahı yarım saatlik göstermelik eylemlerle masaya oturmuştur. Metal işçisi şalteri indirmeye bile hazırlanırken, yarım saatlik eylemleri bir saate bile çıkarmadan imzayı atmıştır. Yani Türk Metal masaya ne olursa olsun imzalamak için oturmuş, eylemleri de MESS'i caydırmak için değil metal işçisi-

nin gazını almak için yapmıştır. Uzun lafın kısası Türk Metal, Türk Metalliğini yapmıştır. Ancak metal işçisi 2015'ten bu yana eski metal işçisi değildir ve her şeyi değiştiren de bu olmuştur.

Metal işçisi, sarı sendika Türk Metal'e karşı 2015 baharında Türkiye işçi sınıfı tarihinin en güçlü hareketlerinden birini yaratmıştı. Bugün, o olaydan iki buçuk yıl sonra, Türk Metal görünürde fırtınayı atlatmış durumda. Hâkim olduğu hiçbir büyük fabrikadan kovulmadan yeni toplu sözleşme dönemine ulaştı, işçinin mücadelesinin tehdidini ensesinde hissettiği için eskisine göre daha iyi bir sözleşmeye imza attı, böylece işçideki huzursuzluğu bir ölçüde yatıştırmış oldu. Ama bu görünürde. Çünkü metal işçisi 2015'ten beri yepyeni bir deneyimi yaşamış durumda. Gücünü yeniden ortaya koyabilir. Üzerine gelindiğinde eskisinden daha güçlü eylemlere kalkışabilir. Bunları yaşayarak göreceğiz. Şimdilik Türk Metal'in artık eskisi gibi olmayan bir işçi topluluğunun üzerinde, patlama riski olan bir volkan üzerinde oturur gibi yükseldiği söylenebilir.

Metal işçisinin makus talihini 2015'te döndü

Metal işçisi makus talihini 2015 yılında değiştirmiştir. 2013'te Türk Metal ve Birleşik Metal iki hafta arayla benzer sözleşmeleri imzalamıştı. 2015 yılına gelindiğinde ise Birleşik Metal sendikası grev kararı alarak ve uygulayarak bir kırılma yarattı. Ancak bu kararın alınmasında metal işçisinin fabrikalardan şubelere, şubelerden Genel Merkez'e ulaşan grev iradesi belirleyici oldu. Metal işçisi tabandan yükselen bir basınçla sendikaya grev kararını aldırttı. Grev yasaklandığında da bu kararın arkasında durdu. Bir dizi fabrikada işgaller yaşandı. Devletin baskısı artınca sendika eylemleri sonlandırdı ama bir dizi fabrika MESS'ten ayrılarak Birleşik Metal ile ayrı masaya

oturmaya seçti. Schneider, Bekaert, Alstom gibi fabrikalarda, metal işçisi zam oranlarını yüzde 24'e kadar çıkartmış daha da önemlisi 2 yıllık sözleşme imzalamıştı.

Aynı yıl Bosch fabrikasında da daha yüksek bir sözleşme imzalanınca büyük metal grevlerinin fitili ateşlenmiş, Renault, Ford, Tofaş, Türk Traktör, Arçelik ve daha bir dizi fabrikada işçiler şalterleri indirmişti. Metal işçileri sözleşmelerin revize edilmesi talebiyle birlikte Türk Metal'den dalga dalga istifa etmiştir. Bosch fabrikasında da sözleşmeyi yapan Türk Metal'dir ancak bu fabrikada Birleşik Metal'e geçiş için büyük mücadelelerin yaşanmış olduğu unutulmamalıdır.

Metal işçisinin hedefi: 2017

2015'in fiili grevlerinin kapanmayan hesabının görüleceği 2017 yılı, EMİS grevleriyle başlamıştır. Bir kez daha Birleşik Metal'in grevi yasaklanmıştır. Grev sabahı davul zurnayla fabrikadan çıkan işçiler grev yasağının ardından fabrikaya dönmüşse de içeride fiili direniş başlamış ve metal işçisi EMİS'i masaya oturmuştur. Bir kez daha 2 yıllık sözleşme ve ücretlerde yüzde 18,5'e tekabül eden artışlar sağlanmıştır. Sözleşme tatmin edici değildir. Ancak grev yasağına karşı fiilen grevi sürdürmenin yolu açılmıştır. En önemli kazanım bu olmuştur ve bu kazanım MESS sözleşmelerine damgasını vuracaktır.

Artık Birleşik Metal'in grev yasağına karşı uyguladığı fiili direniş, yani fabrikaya girilse de üretimin yapılmaması ya da iş yavaşlatmaya gidilmesi bir model oluşturmuştur. Pevrul Kavlak için grev yasağını bahane edip sorumluluğu üzerinden atmak ve Yüksek Hakem'e razı olmak hep bir seçenektir. Ama artık kendi üyeleri için de fiili direniş bir model olarak ortada durmaktaydı. Kavlak, işçileri üretim yapmaya da zorlayamazdı. Buna kalkışsa metal işçisi önce

Pevrul Kavlak'ın ve sendikasının ipini çekecek, belki de 2015'te yarım bıraktığı işi bitirmek için yeniden ayağa kalkacaktı.

MESS sözleşmeleri, işte metal işçisinin yazdığı bu tarihin üzerine imzalandı. Bu yüzden ne alındıysa metal işçisi almıştır diyoruz. Çünkü MESS sözleşmesi masada imzalanmış olsa da kazanımlar fabrikalarda Birleşik Metal ve Türk Metal üyesi işçilerin mücadelelerinin sonucunda elde edilmiştir. MESS'e grev yaşağına rağmen Yüksek Hakem Kurulu'nu beklemeyip imza attıran sendika başkanlarının masa başındaki ikna kabiliyeti değil metal işçisinin yaptırım gücüdür.

Esas fotokopici kim?

Bu gerçekleri gören ve bilen bir metal işçisi Pevrul Kavlak'ın girdiği pozları ciddiye alır mı? Ama yüzde 9'u ve 3 yıllık teslimiyeti zafer diye ilan eden bir arsızlığın elbette ki sınırı yoktur. Pevrul Kavlak, MESS'in bir gün önce çağırmasını ve ilk imzayı kendisinin atmasını gerekçe göstererek yine "fotokopi" edebiyatına başlamıştır. Güya Türk Metal, sözleşmeyi kendi gücüyle almış, diğerleri (Birleşik Metal ve Çelik-İş) aynı sözleşmenin fotokopisini imzalamıştır. Halbuki gerçek öyle değil. MESS'in razı geldiği maddelerin birçoğu Türk Metal'in değil Birleşik Metal'in taslağında yer alan maddeler. Saat ücretinin

9 liraya çekilmesi, 15 yıla kadar, her yıl için 10 kuruş kıdem zammı birebir Birleşik Metal'in taslağının "fotokopisi"dir. Evet! Pevrul Kavlak, son olarak masaya Birleşik Metal'in taslağında yer alan bu maddelerin fotokopisiyle oturmak zorunda kalmıştır.

Bunda şaşılacak bir şey yok. Çünkü pazarlıkta MESS'in gerçek muhatabı sendika başkanları değil metal işçisidir. Pazarlıkta belirleyici olan ise işçinin üretimden gelen gücüdür. Birleşik Metal, "grev yaşağına tanımıyoruz" diyerek ve "2 Şubat'ta grev" kararında ısrar ederek gerçek ve fiili muhatap haline gelmiştir. Bu aşamadan itibaren MESS için mesele Pevrul Kavlak'ı değil Birleşik Metal'i ikna etmektir. Birleşik Metal'in greve gitmesi, grev yaşağına fiili grev ve direnişle cevap vermesi halinde bu ateşin Türk Metal fabrikalarını saracağı da gün gibi açıktır.

Birleşik Metal sendikasının da pek çok hatası ve eksiği sıralanabilir. Ama hakkı verilmelidir. Birleşik Metal'in saflarında görülen bürokratik eğilimleri, eksik ve yanlışları eleştirmek başkadır. Ancak mücadelenin gerçekleri ortadayken Birleşik Metal'i Türk Metal'le aynı kefeye koymak, aralarında fark yok demek gülünçtür. İşçi sınıfına yalan söylemektir. Bunu söylerken Birleşik Metal yönetimine her koşulda kefil oluyor değiliz. 2015 yılında

Birleşik Metal üyesi metal işçileri, yönetimin grev eğilimi olmadığı halde sendikayı greve çıkarabilmiştir. Çığ gibi büyüyen bir mücadeleyi tetiklemiştir. Birleşik Metal bir sarı sendika olsaydı bu mümkün olmazdı. Nitekim Türk Metal'de benzer bir inisiyatif her ortaya çıktığında mutlaka Türk Metal'le çatışmak zorunda kalmıştır.

MESS'in ortağı Türk Metal ile Kavelleri yaratan Maden-İş'in mirasçısı arasındaki farkı görmeyen, metal işçisine doğru yolu göstermez. Tabii ki mirasyediliğin de âlemi yoktur. Yeni Kaveller yaratmak için Birleşik Metal'deki bürokrasinin de aşılması gerekecektir. Zira Birleşik Metal 2015 yılında yarattığı etkinin çok daha fazlasını yaratabilecek bir potansiyele sahipken tutucu bir yaklaşımla "kabul edilebilir" bir sözleşmeyle ufkunu daraltmıştır. Türk Metal üyesi işçilerin gözü Birleşik Metal'in üzerindeyken "iş barışını korumayı", "metal işçisine önderlik etmeye" tercih etmiştir.

Birleşik Metal bu süreçte metal işçisine ihanet etmemiştir. Ama 2015'teki buzkıran rolünü de oynayamamıştır. Metal sektöründe işçiye adres olabilecek, en önde gelen sendika olduğunu göstermiştir. Ama örneğin Renault işçisine keşke başladığımız işi bitirseydik ve sözleşmeye Birleşik Metal'le girseydik dedirtmemiştir.

Sonuçta metal işçisi yeni Kaveller yaratmak için yine Birleşik Metal'e üye olacak, sahip çıkacak ve sendikasını denetleyecektir. Metal işçisi grevler, işgaller, direnişler içinden yeni bir öncü işçi kuşağı çıkaracak ve bu kuşak zaman içinde Birleşik Metal'i gerçek bir sınıf sendikasına dönüştürecek inisiyatifi de üstlenecektir.

Sözleşme iyi mi kötü mü?

Gelelim en çok konuşulan ama belki de en az önemli olan kısma... Sözleşme iyi mi kötü mü? Rekor zam mı alındı? Yoksa dağ fare mi doğurdu? İşçi açısından sözleşmedeki rakamların tatmin edici olması imkânsız. Türk Metal'in sansasyon yaratan yüzde 38'lik taslağı bile enflasyon oranları, açlık ve yoksulluk sınırının yüksekliği ile metal sektöründeki aşırı sömürü ve yüksek kârlar karşısında yetersizdir. Dahası görece olarak yani başka sektörlerle ve fabrikalarla kıyaslandığında yüksek görünen rakamların da zaman içinde eriyeceğine şüphe yoktur. 2 yıllık sözleşme bu erimeyi azaltacağı için de önemli bir kazanımdır. Ancak resmi enflasyon oranında yapılacak 6 aylık zamların her birinde işçi ücretleri fiili enflasyona yenik düşecektir.

Memnun olan da vardır. Yetersiz bulan da. Ancak görülmektedir ki mücadele ve örgütlülük seviyesi yüksek olan fabrikalarda hoşnutsuzluk ve tepki daha yüksek olmaktadır. Rekor zam edebiyatı, kazanımlarını korumak ve geliştirmek isteyen metal işçisinde karşılık bulmuyor. İki yıl sonrası için metal işçisini yeni bir mücadele süreci beklemektedir. Ama bu iki yıl bekleyişle geçmeyecektir. MESS kapsamında olup da sözleşmenin imzalanmamasının ardından eylem kararları alanlar, kapsam dışında olup en az MESS sözleşmesi isteriz diyerek harekete geçenler, geçmişe dönük hak talep edenler oldu. Sözleşmeyi görüp gündemine sendikalaşmayı alan sendikasız fabrikalarda kıpırtılar başladı. Her hareketlenmenin arkası gelmiyor. Saman alevi gibi

parlayıp sönenler de oluyor. Tüm bunlar, mücadele ateşi derhal tüm fabrikaları saracak anlamına gelmiyor. Ama grev, işgal ve direniş defterinin de kapanmadığına işaret ediyor.

Önemli olan iyi sözleşmeyi nasıl alacağımızı bilmek! İşgal, grev, direniş!

Bir sonraki MESS sözleşmesinde, patronlar daha tavizkâr olmayacak. Daha sert saldıracak. Karşısında da daha uysal bir metal işçisi bulmayacak. Metal işçisi için grev, grev yasaklanırsa işgal ve direniş yine gündemde olacak. Ancak bu sefer metal işçisi nasıl kazanacağını çok daha iyi bilmektedir. Yine türlü oyunlar oynayacaklar. Yine sözleşme öncesi öncü işçileri kıyacaklar. Yine sözleşme tıkandığında grev yaşağı ile gelecekler. Ancak bu iki yıl içinde metal işçisi neye hazırlanması gerektiğini biliyor. Grev yaşağına grev kararlılığıyla cevap vermek ve bu sefer bu kararlılığı fiilen grevle, işgalle ve direnişle hayata geçirmek gerekiyor.

Grev tehdidiyle bu kadar olmuştur. Grevin kendisiyle daha fazla kazanım elde edilecektir. Türk Metal'in göstermelik eylemleriyle, yarım saatlik duruşlarla, metal işçisinin fabrikaları MESS'e mezar edeceği yerde metal işçisinin tabutlarının taşındığı saçma sapan eylemlerle bu kadar olmuştur. 2 yıl sonra metal işçisi Türk Metal'de de dizginleri eline almalıdır. Şimdiden en alttan başlayarak sendikalar işçiler tarafından denetlenmelidir. Kritik anda inisiyatifi işçinin eline geçirecek taban örgütlenmeleri kurulmalıdır. Öyle ki bu sözleşmede sendikaların ileri doğru itmeyi başaran metal işçisi gelecekte sendikalarını peşinden sürükleyebilsin, sendikalarının tüm gücünü mücadelenin başarısı için kullanabilsin. MESS'in korktuğunu başına getirsin. Yani 100 binlerce işçinin greviyle fabrikaları MESS'e mezar etsin.

Aydınlardan grevi yasaklanan metal işçisine destek: Biz de grev gözcüsü olacağız!

Metal işçilerinin grevi ile dayanışma için imza kampanyası başlatan aydınlardan ve akademisyenlerden hükümetin grev yasaklama kararının ardından Gebze'deki Sarkuysan fabrikası önünde metal işçileriyle birlikte bir basın açıklaması yaptılar. Metal işçilerinin grevinin yasaklanmasının gayri meşru, metal işçilerinin grevinin ise meşru ve haklı olduğunu belirten imzacılar, "baskılara karşı bizler de fahri birer grev gözcüsüyüz" dediler.

Basın açıklaması Sarkuysan fabrikasında ve gündüz vardiyasının çıkış saati olan 15:00'te

gerçekleştirildi. 138 imzacı adına açıklamayı Levent Dölek yaptı ve konuşmasına şöyle başladı: "Metal işçilerinin grevini ve haklı mücadelesini desteklemek için geçtiğimiz hafta bir imza kampanyası başlatmıştık. Bu imza kampanyasının başlığında ve içeriğinde olası bir grev yaşağına karşı çıkılmaktaydı. İmza kampanyası başladıktan kısa süre sonra geçtiğimiz Cuma günü 130 bin metal işçisini kapsayan grevlerin yasaklandığı açıklandı. Resmi gazetede yayınlanan bakanlar kurulu kararında ise grev yaşağı kararının

24 Ocak Çarşamba günü alındığı açıklanmaktaydı. Öngörümüzün bu kadar hızlı şekilde doğrulanması üzücü olmuştur. İktidarın daha önce defalarca olduğu gibi emekçi milyonların karşısında, patronların yanında olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır. Bu itibarla şimdi okuyacağımız açıklamamızın içeriğinin geçerliliğini ve güncelliğini koruduğu da açıktır. En önemlisi de metal işçileri 'tanımıyoruz', '2 Şubat'ta grevdeyiz' diyerek grev yaşağına karşı çıkmakta ve hakkını aramakta ısrar etmektedir. Dolayısıyla bizlerin

de metal işçisiyle dayanışmayı ve mücadeleyi daha da yükseltmemiz gerektiği gün gibi açıktır. Çağrımız da bunun içindir!"

Yoldaşımız Levent Dölek'in açıklamayı okumasının ardından Prof. Dr. İzzettin Önder bir konuşma yaptı. Önder, grevin sadece bir hak değil, esas olarak işçilerin haklarını almak için kullanılması gereken bir araç olduğunu söyledi. Kapitalist sistemin sömürüye dayandığını, grevin sömürle sömürüleni karşı karşıya getirdiğini söyleyen Önder, iktidarın ise grev yaşağı ile işçilerden oy alıp pat-

ronların yanında yer aldığını gösterdiğini ifade etti.

Açıklamada işçiler ve aydınlardan hep birlikte "grev hakkımız engellenemez" ve "direne direne kazanacağız" sloganlarını attılar. Birleşik Metal-İş sendikası Gebze Şubesi Sekreteri Hasan Gençay, dayanışmalarını dolayısıyla imzacılara teşekkür etti ve mücadelede kararlı olduklarını, baskılara boyun eğmeyeceklerini belirtti. Metal işçisinin greviyle dayanışma için başlatılan imza kampanyasının tam metnini ve imzacıların listesini Gerçek gazetesi internet sitesinde bulabilirsiniz.

Sungur Savran

Kızıl Elma nerede?

Türkiye'nin faşist hareketi bazı yönlerden Enver Paşa'nın gerici döneminin izlerini taşısa da, esas olarak İkinci Dünya Savaşı döneminde doğmuştur. Türk milliyetçiliğinin faşist versiyonu, o dönemde uluslararası makro düzeyde Nazilerin Rusya'yı esaret altına alma planlarının bir parçası olarak, Türki halkları Sovyetler Birliği'nden koparma işlevine koşulmuş bir Alman yanışması karakteri taşıyordu. Sonra, Nazilerin birçok kazanımı gibi Türk faşizmi de ABD'ye miras kaldı. Türk faşizmi NATO'nun "kanat ülkesi" Türkiye'de komünizmle mücadele-nin ihtiyaçlarına cevap veren bir Amerikan yama-ğı rolüne soyundu. 1960-80 arası muhteşem sınıf mücadelesi döneminde faşizm, Türkiye'yi işçi sınıfı mücadelelerinden ve komünizmden "korumak" amacıyla paramiliter örgütler kurup bir örtülü iç savaşta bile kıskırtacak kadar ileri gitti. 12 Eylül sonrasında ise, Amerikalıların kurduğu Özel Harp'e paralel olarak hedef değiştirdi: Komünizm tehlikesi 12 Eylül'ün zulmüyle şimdilik bertaraf edilmişti, yeni hedef Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesiydi.

Türkiye'de İslamcı akım tek değildir. Ama ana akım, kendisi de çok sağcı olmakla ve işine geldiğinde faşizmle ittifaklara ve koalisyonlara girmekle birlikte, geçmişte hep faşizmden farklı olmuş, ondan ayrı örgütlenmiştir. Faşist hareket başta Almanca, sonra Amerikancıdır. Erbakan'ın önderliğindeki Milli Görüş ise Türkiye'nin Batı sistemi ile en az barışık düzen hareketi olmuştur. AKP'nin ilk döneminde bu yöneliş tersine dönmüştür gerçi: ABD ve AB ilk dönemde baş üstünde taşınmıştır. Ama şimdi ana İslamcı akım adım adım aslına dönmekle kalmıyor; bir de yayılmacı, sömürgeci projenin, Rabiacılığın peşine düşmüştür. Erdoğan artık halkı hep dört parmağı havada, başparmağı içeri doğru kıvrık selamlıyor. AKP "Reis" in Sünni İslam dünyasında halk nezdindeki itibarını, Türkiye'ye bu dünyada yeniden hilafet dönemindekine benzer bir üstünlük kazandırmak için kullanmayı amaçlıyor.

MHP hep Turan'ı fethetmeyi düşledi. Önce Milli Görüş, şimdi çok daha saldırgan bir tutumla. AKP ise, başta Arap ülkeleri olmak üzere Sünni İslam âlemini kontrol altına almayı. Şimdi ikisi birleşiyor, yeni bir Türk-İslam faşizmi doğuyor.

Erdoğan'ın Kızıl Elma çıkışı, sadece Afrin'le ilgili değildir. Elbette Afrin'le ilgili dağlar kadar bilgi veriyor! Sıradan bir er "İstikamet nere?" diye soran gazeteciye "Kızıl Elma" demiş. Desin! Türkiye Cumhurbaşkanı'nın buna heyecanla sahip çıkması, askeri giysilere büründüğü karargâh ziyaretinde ordu mensuplarına "Siz tarihi değiştirecek işler yapıyorsunuz" demesi, Afrin'e yapılan harekâtın Türkiye için yeni bir çağır açacağı, yeni topraklara doğru genişlemenin ilk adımı olacağı umudunun itirafından başka hiçbir şey değildir!

Ama Kızıl Elma Afrin'le sınırlı değildir. Kızıl Elma, Devlet Bahçeli'nin Erdoğan'a ve AKP'ye verdiği destek bağlamında iki partiyi bir ittifakta bir araya getirmenin ötesinde, birleştirmenin parolasıdır. AKP, MHP'yi yutmaya hazırlanıyor. AKP, özellikle 15 Temmuz'dan sonra gündeme aldığı paramiliter örgütlenmeyi başaramamış gibi görünüyor. Şimdi Ülkü Ocakları'nı kendi müktesebatına katmaya çalışıyor. Aralık sonunda kabul edilen, sivillere ceza muafiyeti getiren 696 sayılı KHK, Ülkü Ocakları'na bir güvencedir. Kıbrıs'ta Afrika gazetesine tepki çağrısına ülkücüler cevap vermişlerdir; Ülkü Ocakları artık Erdoğan'ın sokak gücü olmaya hazırlanıyor. Türkiye'de yeni karma bir faşist hareket oluşuyor.

Marksistler somut hayatın gelişmesine hiçbir zaman dogmatik bakmazlar. Faşizmin olmadığı yerde yıllardır sabah akşam "faşizm" ya da "İslami faşizm" diyenlere hep itiraz ettik. Ama 7 Haziran 2015 seçimlerinde AKP'nin yenilgisinin ertesinde doğan ortamdan ve 15 Temmuz'da yaşanan 24 saatlik iç savaştan sonra Türkiye değişmiştir. Rabia davası faşizmle birleşiyor. "Atı alan" Kızıl Elma'yı fethetmeye gidiyor. 2019 çok uzak, çok hayali. Kızıl Elma bile daha elle tutulur. Cevap sınıf cevabı olmalıdır.

Seçim ittifakı mı? Faşist ittifak mı?

Devlet Bahçeli, 8 Ocak'ta bir açıklama yaparak Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Erdoğan'ı destekleyeceklerini açıkladı. 16 Nisan referandumunun ve Cumhurbaşkanlığı sisteminin mimarlarından olan MHP'nin Erdoğan'ın başkanlığını desteklemesi şaşırtıcı değil. Ancak 2019'da yapılacak seçimlere bu kadar zaman varken bu desteğin adeta bir açıklama verilmesi izaha muhtaç.

Seçim ittifakının ötesi

Bahçeli pekala bekleyebilir, Erdoğan'a vereceği destek karşılığında Cumhurbaşkanlığı yardımcılığından milletvekili sayısı ve bakanlıklara kadar pazarlık gücünü arttırmaya çalışabilirdi. Ortalama deneyim ve zekaya sahip bir burjuva politikacısı böyle yapardı. Bahçeli çokça eleştiriliyor. Siyasi melekeleri de sorgulanıyor. Partisini bölünmekten koruyamadığı, ezeli düşmanı HDP'nin gerisine düşürdüğü, siyasetini AKP'nin gölgesinde silikleştirdiği söylenebilir. Ancak Bahçeli'nin deneyim ya da zekaya sahip olmadığı söylenemez.

Bu durumun tek bir izahı vardır. O da Bahçeli'nin inşa ettiği ittifakın seçime yönelik olmayışdır. Çok daha köklü ve stratejik bir ittifak söz konusudur. "Cumhurbaşkanlığı sistemini destekledik. Bu destek 2019'da yapılacak seçimlerde mutlaka devam edecek. Seçimlerle de sınırlı kalmayacak 2019 yılından sonra 5 yıl boyunca yeni sistemin iyice yerleşmesi için doğacak ahlaki ittifakın gereği yapılacak" diyen Bahçeli aslında bunu çok açık biçimde ifade etmektedir.

Açılımı buzdolabından çöp sepetine atmak

Bu ittifaka AKP'yi ikna etmek kolay değildir. Zira MHP-AKP ittifakı 16 Nisan'da denenmiş ve sandıkta fiyasko ile sonuçlanmıştır. AKP ve MHP'nin toplam oylarının çok altında sonuçlar elde edilmiştir. Bu yüzden 17 Nisan'dan başlayarak AKP çevresinde MHP ile birliktelik ciddi şekilde sorgulanmaya başlamıştır. Bu sorgulamanın merkezine doğrudan Kürt sorunu ve açılım politikası yerleşmiştir.

17 Nisan'da Abdülkadir Selvi'nin "Çözüm süreci yeniden başlıyor mu?" yazısı AKP saflarındaki derin tartışmanın ilk sinyalidir. Ardından saraya ve AKP'ye yakın pek çok yazar referan-

dum sonuçlarının yeni bir Kürt açılımı gerektirdiğini yazmıştır. AKP içindeki açılım lobisi Barzani referandumu sırasında büyük bir darbe yemiştir. Erdoğan, Kerkük politikasını MHP ve TSK'nın çizgisinde belirleyince açılımcılar taca çıkmıştır. Ancak bu açılım tartışmasını bitirmemiştir. Hatta Afrin operasyonu başlamadan hemen önce, açılım tartışmalarının yeniden ısındığını görmek mümkündür. Ocak ayının başında Alman haber ajansına konuşan Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu "PKK ile yeniden barış sürecinin başlatılmasının ön şartının örgütün silah bırakması" olduğunu belirtirken, Ankara'nın deneyimli gazetecilerinden Ahmet Takan "Öcalan'la yeni bir görüşme sürecinin tartışıldığını" saraya yakın kaynaklara dayandırarak köşesine taşımıştır. Afrin operasyonu henüz başlamadan 15 Ocak'ta Kezban Hatemi, Habertürk kanalındaki Türkiye'nin Nabzı programında devletin üst kademelerinde görüşme ve girişimlerin sürdüğünü belirtmiştir.

Paramiliter arayışlar

Tüm bunlar düşünüldüğünde Bahçeli'nin Erdoğan'a verdiği açık çek karşılıksız değildir. Karşılığında Erdoğan'ın açılım, müzakere, barış politikalarını tamamen dışlayan bir stratejiye yani buzdolabına kaldırdık dediği açılımı, çöp sepetine atmaya yöneldiğini görmek mümkün. Bu ittifakın en azından Kürt sorunu politikası bağlamında harcının TSK olduğuna kuşku yoktur. Nitekim AKP-MHP ittifakının ilanının ardından da Afrin operasyonu gelmiştir. AKP açısından açılım politikasının siyaseten maliyetli olduğuna kuşku yoktur. Ancak savaş politikasının maliyeti de daha az değildir. Tam tersine çok daha risklidir. Sürprizlere açıktır. Başarısızlık halinde hükümet krizi olasılıklarını içinde barındırmaktadır. Bu noktada AKP-MHP ittifakının ikinci ve çok daha önemli olan boyutu ön-

plana çıkmaktadır. Bu boyut, MHP'nin Ülkü Ocakları'nın Erdoğan için paramiliter bir rezerv güce dönüşmesidir.

Erdoğan ve AKP'nin bu doğrultuda hazırlık ve girişimleri olduğu gündemden düşmemiştir. En son KHK ile darbe ve terör olaylarında sivillere ceza muafiyeti getiren düzenleme büyük tartışma yaratmıştır. Ancak görülmektedir ki Erdoğan ve AKP, kendine has organik bir paramiliter güç oluşturmada büyük mesafe kaydedememiştir. Osmanlı Ocakları bir fiyaskodur. Erdoğan bu oluşumu mitinglerine dahi almamaktadır. İslamcı gruplardan devşirilen yapılar ise TSK'yı rahatsız etmektedir. Kullanıma elverişli değildir. Hatta Sadat kurucusu ve Cumhurbaşkanı Başdanışmanı olan irticai faaliyetlerden emekliye sevk edilmiş Adnan Tanrıverdi'nin, Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar tarafından bile hoş karşılanmadığı bilinmektedir.

AKP faşistleşebilir

Bu koşullar altında MHP'ye bağlı Ülkü Ocakları çok daha istikrarlı ve etkin bir işlev görebilir. Bahçeli'nin, Erdoğan'ın Kerkük politikasını sadece siyasi söylemlerle değil "5 bin ülkücü Kerkük'e gitmeye hazır" diyerek desteklediği hatırlanmalıdır. Yine 15 Temmuz'dan sonra linç edilen bir askerinin başında bozkurt işareti yapan bir kişiyi lanetleyen ve mahkûm eden Bahçeli'ye bağlı bir teşkilâtın, TSK'nın sinir uçlarını daha az uyaracağı açıktır. Bu tür bir paramiliter oluşum hiç şüphesiz ki olası ekonomik ve siyasi krizlerde kitleler üzerinde terör estirme vazifesi de üstlenebilir. Baskıcı bir rejim, tüm kitle örgütlerini ve muhalif yapıları, paramiliter güçlere dayanarak atomize etmeye yani dağıtmaya yönelirse bunun bilimsel adı faşizmdir. AKP bugüne kadar faşist bir parti olmamıştır. Ancak girdiği ittifaklar ve izlediği strateji ciddi bir faşistleşme yönelişini gündeme getirmektedir.

Dönen dönsün DİP dönmez yolundan: Kürtlerle barış, ABD'yle savaş!

Dün PYD lideri Salih Müslim'i Ankara'da ağırlayıp ÖSO ile birlikte Esad ile savaşması karşılığında destek vadedenler bugün ÖSO ile birlikte PYD'yi vuruyor. Aynı kişiler ve kurumlar dün kardeşimiz dedikleri, ailecek birlikte tatile çıktıkları Esad'ı sonra terörist ilan etmişti. Bir gün Rus uçağını düşürdüler. Yaptık gene yaparız dediler. Sonra ihaleyi cemaate bırakıp özür dilediler. Şimdi düşürülen Rus uçağının bombaladığı gruplarla Afrin'e giriyorlar. Düne kadar bu grupları ABD ile birlikte eğitip donatıyorlardı. Gaziantep'te CIA ve MİT ortak büro kurmuştu. Şimdi güya bu savaşın ABD'ye rağmen, hatta zaman

zaman ona karşı yapıldığını söylüyorlar.

Çelişkiler "Zeytin Dalı" operasyonu başladıktan sonra da bitmedi, tam tersine arttı. Resmi söylem diyor ki: "Biz fetih savaşı vermiyoruz." Ancak tüm camilerde Fetih suresi okutan da aynı iktidar. Resmi söylem diyor ki: "Afrin'i kurtarmaya gidiyoruz." Devlet Bahçeli bağıyor: "Afrin yakılsın ya da teröristler yakılsın", "inancım odur ki Afrin darmadağın edilecektir!". Resmi söylem diyor ki: "Kimsenin toprağında gözümüz yoktur." Fiili durum ise çok farklı ve Suriye sınırını içindeki Burseya dağına Türk bayrağı dikiliyor. Resmi söylem

ÖSO'nun meşru bir ordu olduğunu belirtiyor. ÖSO gruplarından "birlik", ÖSO milislerinden ise "asker" olarak bahsediliyor. Suriye'ye ait olmak anlamında yerli ve milli olarak tanımlanıyor. Hatta Kuva-yi Milliye'ye benzetiliyor. Ancak resmi politikanın destekçisi Doğu Perinçek kalkıp diyor ki "ÖSO, TSK'nın emrindedir. İlişkimize marangoz testere ilişkisidir." Resmi söylem "işgal" halini kuvvetle reddediyor. Ancak devletin içişleri bakanı Süleyman Soylu kalkmış "Azez'de kaymakamlarımız var, emniyet müdürümüz var, jandarma komutanımız var" diyor ve bu sözleri "ben içişleri bakanı olarak söy-

lüyorum" diyerek de vurguluyor.

İktidar tepelerinde oturanlarda ve yamacında kamp kuranlarda doğruyu da tutarlılığı da aramak boşuna. Bir tek Devrimci İşçi Partisi başından beri aynı şeyi söylüyor. Aynı çizgide ısrar etti ve tek çıkış yolunu gösterdi.

Savaşın en yoğun yaşandığı dönemlerde de, Kürt açılımı adı altında petrol açılımları yapıldığında da, "âkil insanlar" il il gezip devletin koordinasyonunda bu açılımı pazarlarken de, Roboski ve Paris katliamlarında da, milyonlarca insanın katıldığı Newrozlarda da, Erdoğan Şiwan Perver'le kürsülere çıktığında da, Newroz mitingleri yasaklandığında da, Öcalan bebek katili ilan edildiğinde de, muhatap kabul edildiğinde de, Kazlıçeşme meydanında barış halayları çekilirken de, Ankara'da DAİŞ bombaları patlarken de Devrimci İşçi Partisi hep aynı şeyi söy-

ledi: Kürtlerle barış, ABD'yle savaş!

Halklar arasında barış, emperyalizme ve Siyonizme karşı savaşın teminatıdır. Türkiye için bu yolun bugünkü uğrağı ise Kürtlerle savaş değil barıştır. Düşman en başta ABD emperyalizmidir. Güvenlik tehdidi sınır dışında olmaktan önce başta ülke içindeki emperyalist üslerdedir ve NATO üyeliğinin bizzat kendisidir. Sınır dışında ise ABD emperyalizminin yuvalandığı bölgeler Afrin değil Mıncı ve Fırat'ın doğusudur. Bu bölgelerden ABD'nin kovulması için Kürtlerle barış politikası izlenmeli, Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkı tanınmalı ve Amerikan cephesi kırılmalıdır. Bugün izlenen yanlış politika hem halkların kardeşliğine zarar veriyor hem de ABD'ye "gitme kal", "birlikte yürüelim" diyor. Oysa doğru politika Kürtlere "gel barışalım", Yankee'ye ise "go home" demelidir!

Amerikan oltasına gelmek

Türkiye göz göre göre ABD'nin oltasına gelirken uyarıtmıştık ama Kürt düşmanlığına endekslenmiş politika gözleri çoktan kör etmişti: "Hal böyle iken ABD niye Afrin harekâtına karşı çıksın? Zaten karşı da çıkmıyor. Tam tersine Türkiye'yi provoke ediyor. Bunun için özel bir çaba içine girmesine de gerek yok. PYD ile yakın birkaç poz fotoğraf çekilmesi yeterli. Milliyetçisi, ulusalcısı, ülkücüsü, siyasal İslamcısı ile ABD'nin oltasına atlamaya hazır bir sazan sürüsü var Türkiye siyasetinde." Operasyonun birinci haftası dolduğunda eski Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, CNN Türk'te Taha Akyol'un programına çıkmış diyor ki: "sanki ABD, Türkiye'yi Afrin'e itmiş gibi..." Geçmiş olsun!

Bu açıdan bakıldığında "Zeytin Dalı" ile birlikte ABD cephesinden gelen ve çelişkili görünen açıklamalar farklı bir anlam kazanıyor. ABD Dışişleri Bakanı Tillerson, Türk mevkidaşı Çavuşoğlu'na Suriye sınırında güvenli bölge öneriyor. "10 km. düşünmüş-tük ama 30 km'ye çıkarabiliriz" diyor. Adeta bir bayram havası. Ortalık "işte sahada

olunca ABD bile yola geliyor" türünden yorumlardan geçilmiyor. Trump'ın Erdoğan'ı telefonla arayacağı açıklanıyor. Erdoğan "o bana dönmediği sürece ben ona dönmem" demişti ya, yandaş basın genç bir aşığın heycanıyla tir tir titremeye başlıyor. Sonrası... Malum, kimine göre 1964 tarihli Johnson mektubundan bile ağır bir konuşma. Beyaz Saray'ın açıklamalarına göre ABD, Afrin operasyonunun hızlıca bitirilmesini istiyor, "askerlerimiz karşı karşıya gelmesin" diyerek aba altından sopa gösteriyor. En önemlisi de Türkiye'nin "yıkıcı ve gerçek dışı söylemlerinden duyduğu kaygıyı" belirtiyor. Yani diplomatik dille Türkiye'yi yalancılıkla suçluyor. Soğuk düşün etkisini Türk dışişleri "aslında telefonda öyle demediği de böyle dediği" diye gidermeye çalışırken bu zaaf halini gören ABD son hamleyi de vuruyor. Dışişleri sözcüsü Nauert, Trump'ın Beyaz Saray tarafından açıklanan sözlerinin arkasında durmakla yetinmiyor ve Türkiye'yi DAİŞ'i unutup PKK'nin peşinden gitmekle suçluyor. Yani Türkiye'nin "PYD, PKK'nin bir koludur" savına "öy-

leyse öyle" diyerek cevap vermiş oluyor.

Nihayet tüm bunları ABD'nin Merkez Kuvvetler (CENTCOM) komutanı General Votel'in "Mıncıç'ten çekilmeyeceğiz" sözleri izliyor. Bu sözleri Habertürk gazetesinde ele alan Ankara'nın kıdemli gazetecisi Muharrem Sarıkaya'nın yorumu ise son derece ilginç. Türkiye'nin ABD'den çekilme talebinde bulunmadığını, Türkiye'nin ABD'den bölgedeki PYD unsurlarını çekmesini istediğini vurgulayan Sarıkaya, "Oysa hem iç hem de uluslararası kamuoyunda yaratılmaya çalışılan algı Türkiye'nin ABD'nin bölgeden gitmesini istediği yönünde..." diyor ve ekliyor: "Şunu belirteyim hükümet bir süredir bundan rahatsız." Erdoğan'ın her fırsatta yinelediği "biz bölgede ABD ile birlikte yürümek istiyoruz" sözlerini bir de bu açıdan değerlendirmek gerekiyor.

Yaşananları ardı ardına sıralayınca ister istemez akla balığın oltanın misinasını bir gevşetip bir sarması ve kancanın balığın ağzına iyice geçmesini sağlamaya çalışması geliyor.

Amerika Saddam'a da tuzak kurmuştu

ABD bunu yaşadığımız coğrafyada ilk defa da yapmıyor. 1991 Körfez savaşında, Irak ordusu Kuveyt'i işgal etmeden sadece bir hafta önce ABD'nin Bağdat Büyükelçisi April Glaspie, Saddam Hüseyin'le yaptığı görüşmede ABD'nin Araplar arası ilişkilere yönelik bir tavrı olmadığını, Irak'la Kuveyt arasındaki sınır çatışmasında taraf tutmayacağını bildirmişti. Sonra yaşananlar malum. Günler içinde Saddam Hüseyin, Hitler'e benzetilecek ve ABD tarafından Irak'a karşı bir emperyalist saldırının düğmesine basılacaktı. ABD'nin Türkiye'ye yönelik bir askeri saldırı başlatmaya niyeti yok. Buna gerek de yok. Zira Türkiye'nin içinde Irak'ta olmayan askeri üsleri var. Türk ordusu bir NATO ordusu. Zarrab davası ve ek-lentileri önemli bir koz olarak ABD'nin elinde bulunuyor. Nihayet Türkiye içinde kuvvetli bir Amerikan muhalefeti ve kendine hangi süsü verirse versin eninde sonunda "biz tüm samimiyetimizle ABD'yle birlikte yürümek istiyoruz" diyen bir "tek adam" var.

Kıbrıs halkı Madımak provasına karşı "gereken cevabı" verdi!

22 Ocak'ta, Erdoğan'ın çağrısıyla içinde faşistlerin ve AKP destekçilerinin bulunduğu bir grup *Afrika* gazetesini bastı. Ama Kıbrıs'ta yaşanan sadece adeta bir Madımak provası niteliğindeki bu linç girişimi değil. Kıbrıs halkı, gazetenin önünde etten duvar ördü, sendikaların çağrısıyla binlerce Kıbrıslı Lefkoşa'da yürüdü. Kıbrıs halkı sokaklarda dayanışmayı ve AKP hükümetinin Kıbrıs politikalarına karşı mücadeleyi yükseltti. Kuzey Kıbrıs'ı yarı-sömürge olarak gören istibdad rejimine "gereken cevabı" verdi.

22 Ocak'ta, Erdoğan'ın çağrısıyla içinde faşistlerin ve AKP destekçilerinin bulunduğu bir grup *Afrika* gazetesini bastı. Polis bir kenarda durup izlerken, taşlarla, sopalarla saldırarak, hatta gazetenin içine girmeye çalışarak gazetenin emekçilerini linç etmeye kalktı. Buraya kadar yalnızca istibdad rejiminin basın özgürlüğüne, emekçi halkın örgütlenme ve eylem yapma özgürlüklerine, demokratik haklarına yönelik saldırılarından birine benziyor. Ancak *Afrika* gazetesi Kuzey Kıbrıs'ta yayın

yapan bir günlük gazete. Eli silahlı saldırgan bir çete gazetesinin kapısına dayandığında, linç girişimini engellemek yerine bir kenarda izleyen polis de Kuzey Kıbrıs polisi.

Afrika gazetesi 21 Ocak'ta Türkiye'nin Kıbrıs'taki varlığını ve Afrin operasyonunu eleştiren bir manşet attı. Hemen ardından Türkiye Cumhurbaşkanı Erdoğan, AKP'nin kadın kolları toplantısında gazeteye hakaretler savurdu, Kıbrıs halkına "gereken cevabı verme" çağrısı yaptı. Kimse, Erdoğan'ın kışkırt-

masının hemen ertesinde gazete binasını basan grupun Kıbrıslıların Afrika gazetesine tepkisini temsil ettiğini söylemesin! Bu linç girişimi başka bir ülkenin cumhurbaşkanı öyle buyurdu diye, planlı bir şekilde gerçekleşti. Saldırının failleri de, polisi de Erdoğan'ın çağrısı doğrultusunda bu vahim olayda rol oynadı.

Binlerce Kıbrıslı yürüdü: "Faşizme karşı omuz omuza!"

Ama Kıbrıs'ta yaşanan sadece adeta bir Madımak provası niteliğindeki bu linç girişimi

değil. Kıbrıs halkı, gazetenin önünde etten duvar ördü, sendikaların çağrısıyla binlerce Kıbrıslı Lefkoşa'da yürüdü. Sendika bürokrasisinin, eylemi ve halkın öfkelerini yatıştırmaya yönelik tavrına tezat olarak, Kıbrıs halkı sokaklarda dayanışmayı ve AKP hükümetinin Kıbrıs politikalarına karşı mücadeleyi yükseltti. Kuzey Kıbrıs'ı yarı-sömürge olarak gören istibdad rejimine "gereken cevabı" verdi.

Bu mücadelenin basıncıyla linç girişimi yargıya taşındı ve mahkeme, saldırganların altısının, polisin serbest bırakılmaları yönündeki talimatına rağmen, tutuklu yargılanmalarına karar verdi. Bu kararın ardında, eylemin tüm eksiklerine rağmen sokaklara dökülen binlerce Kıbrıslı var! Nitekim kararı veren yargıç, bu olayların toplumda infiale neden olduğunu, endişe yarattığını söyledi. Mahkemeyi bu kararı almaya Kıbrıs halkının öfkesi itti. Türkiye Büyükelçisi ise, tutuklanan saldırganları ziyaret edip onlara içeride iyi bakılmasını talep ederek, resmen bu azılı suçluları

sahiplendi. Böylece, AKP hükümetinin bu saldırıdaki rolünü bir kez daha kanıtlamış oldu!

Kıbrıs halkının yanındayız!

Türkiyeli işçilerin ve emekçilerin bu alçak saldırılar karşısında Kıbrıs halkı ile ve *Afrika* gazetesi ile dayanışma içinde olmak için, gazetenin bütün görüşlerini benimsemesine ihtiyaç yok. Unutmayalım! Türkiye Kuzey Kıbrıs'ın bağımsız bir cumhuriyet olduğunu söylerken, Türkiye'nin cumhurbaşkanı başka bir ülkede çıkan bir gazeteyi susturmak için şiddet çağrısı yapmıştır. *Afrika* gazetesi emekçilerini hedef göstermiş, kendisini destekleyen bir grupu kışkırtarak Kıbrıslıların üzerine salmıştır. Bunlar *Afrika* gazetesinin Türkiye'ye yönelik eleştirilerinin, Kıbrıslıların bağımsızlık talebinin ne kadar haklı olduğunu kanıtladı!

Kardeş halkımızın, Kıbrıslıların bir Madımak yaşamaması için dayanışmayı örmeyi kendimize görev biliriz. Tüm baskılara ve tehditlere karşı *Afrika* gazetesinin ve Kıbrıs halkının yanındayız!

Armağan Tulun

Süfrajelerin ilk zaferinin
100. yıldönümü

Kadınların oy hakkı için çeşitli yazılar yazıp bu talebi bireysel olarak dile getirmeye başlamaları 1600'lü yıllara dayanıyor. Bu talebin etrafında örgütlü bir mücadelenin ortaya çıkışı ise 1800'lerin sonlarında, başta Britanya ve ABD'de yükselen Süfrajete hareketi ile gerçekleşti. "Suffrage", Batı dillerinde oy kullanma hakkı anlamına geliyor. Süfrajete hareketi de ismini bu kökenden alıyor. 6 Şubat, bu hareketin bir kazanımı olarak Britanya'da kadınların oy hakkına sahip olmasının 100. yıldönümü.

Hareketin öncüsü konumundaki Emmeline Pankhurst'un kurduğu Kadınların Sosyal ve Politik Birliği, bu hakkın elde edilmesine kadar, zaman içinde kitleselleşen ve etkileyici bir mücadele verdi. Öyle ki 1908 yılında, Londra'nın merkezinde 500 bin kadının katıldığı bir miting düzenlendi. Bu hakkı kendilerine tanımayan güç olarak gördükleri zenginlere duyulan öfkenin sonucu olarak, sembolik şekilde şehir merkezinde o zenginliği temsil eden pahalı mağazaların vitrinlerine saldırmaktan haberleşmeyi engellemek amacıyla posta kutularını patlatmaya, yasadışı mitinglerden zenginlerin sahip oldukları boş binaları kundaklamaya kadar bir dizi farklı ve radikal eylem düzenlediler. Devletin baskısına maruz kalıp tutuklandılar, hapishanede açlık grevi yaparken devletin zorla beslemesine karşı direndiler. Seslerini bütün dünyaya duyurmak için, Britanya'nın en önemli gündemlerinden biri olan kral konusunda, tribünlerdeki 300 bin insanın ve televizyon kameralarının önünde Emily Davison isimli Süfrajete, kendisini kralın atının önüne atarak ülkenin ve hatta dünyanın gündemine oturdu. Hem artık kaçınılmaz bir şekilde herkesin seslerini duymasını sağladılar, hem de Emily'nin cenazesi, kadınların oy hakkı mücadelesinin gövde gösterisine dönüştü. Ve adım adım yükselen bir mücadelenin sonunda 6 Şubat 1918'de Britanya'da 30 yaşından büyük, mülk sahibi ve evli olma şartlarıyla sadece seçme hakkını elde ettiler. Sınırlı da olsa, bu hem kendi ülkelerinde hem de bütün dünyada kadınların önünü açmaları, dahası yaşamları pahasına verdikleri bir mücadele ile bu hakkı söke söke aldıklarını göstermeleri açısından önemli bir kazanımdı.

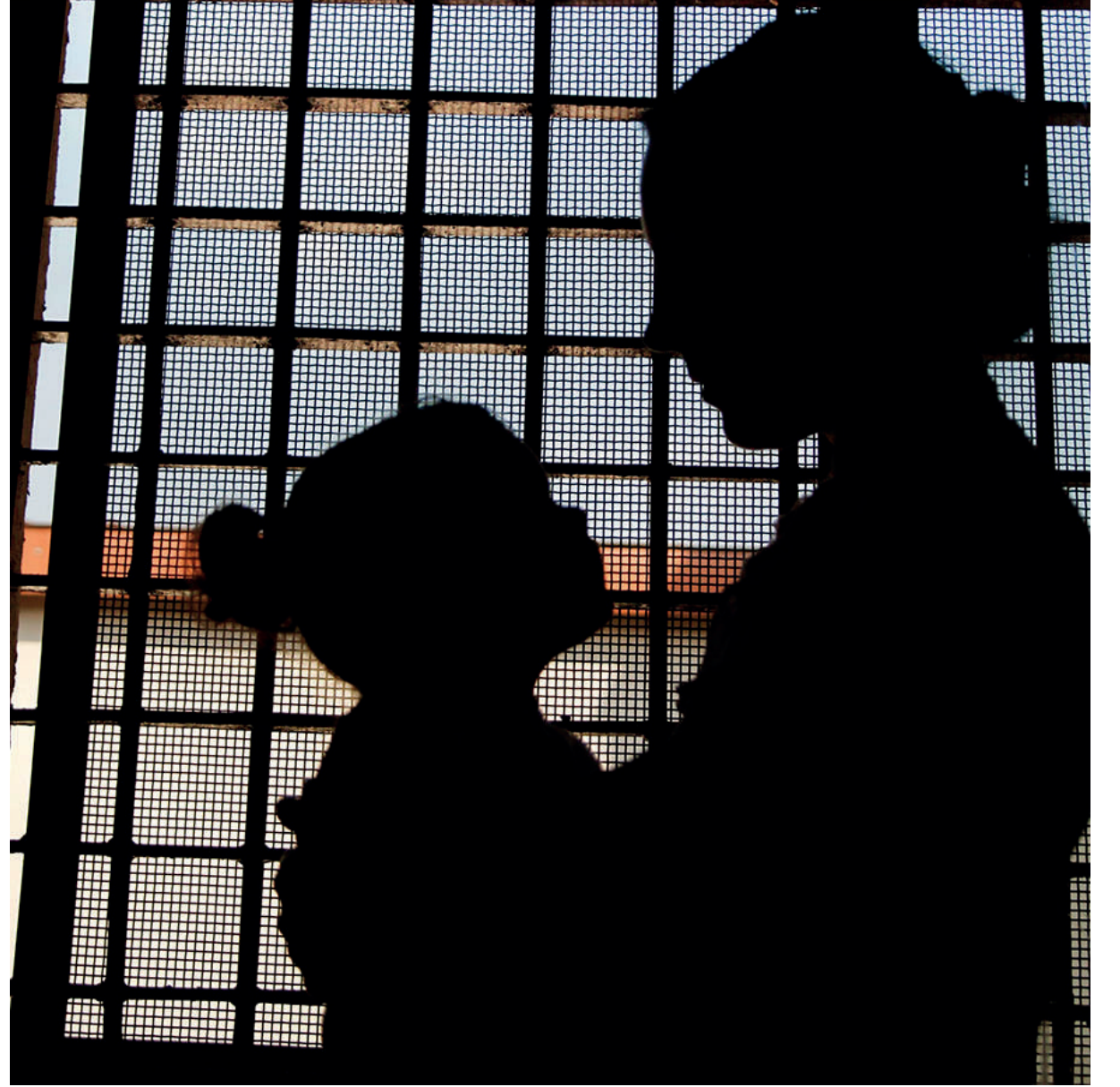
Kadınların erkek egemenliğinin çeşitli tahakküm biçimlerine karşı mücadelelerine ve bu alanda elde edilen kazanımlara sahip çıkarken bu mücadele bağlamında birbirleriyle iç içe geçen iki noktayı ayrıntısına gir-

meden vurgulayarak bitirelim.

Birincisi, kendini sadece "kadınların oy hakkı" talebi etrafında örgütleyen hareketin ufku, sınırları, dönemin koşulları sebebiyle çok hızlı bir şekilde ortaya çıktı. Dönem, Birinci Dünya Savaşı dönemi. Genel olarak sol harekette olduğu gibi, savaş Süfrajete için de bir turnusol kağıdı işlevi gördü, Süfrajete bir kısmı Britanya'yı ve savaşı destekleyen bir politikayı benimsedi. Harekete önderlik eden Emmeline Pankhurst ve kızları Sylvia ve Christabel'den, Sylvia, annesi ve kız kardeşinden farklı olarak emperyalist savaşın karşısında tutum aldı. Sadece belli sınıflardan kadınlara bu hakkın tanınmasına karşı, bu meselenin sınıf sorunu ile iç içe geçtiğini, taleplerin emekçi kadınların talepleriyle birleştirilmesi gerektiğini savunduğu ve bu tutumunda ısrar ettiği için örgütten ihraç edildi. Tüm kadınlar ve erkekler için eşit seçme ve seçilme hakkını, eşit işe eşit ücret mücadelesi ile birleştirerek, savaşa ve emperyalizme karşı tutum aldı. Önce Doğu Londra Süfrajete Federasyonu'nu, ardından da Sosyalist İşçi Federasyonu'nu kurdu. Bolşeviklerle ilişki kurdu, hayatının geri kalanını bu yönde bir mücadeleye adadı. Dolayısıyla ilişkilerin kendisi, Sylvia'yı, işçi sınıfının kurtuluşu ile kadınların kurtuluşu mücadelesinin birliğini kavramaya ve onu sağlama için çalışmaya doğru itti.

İkincisi de, bu noktaya bağlantılı. Evet, Britanya, kadınların oy hakkını bir mücadele sonucu aldıkları ilk ülke. Daha önce böyle bir mücadelenin ürünü olmadan Norveç ve Danimarka'da da kadınlar çeşitli şartlara bağlı olarak sınırlı düzeyde bu hakka sahip olmuştu. Ama kadınların erkeklerle gerçekten eşit koşullarda seçme ve seçilme hakkını elde ettikleri ilk ülke ne Britanya ne Norveç ne de başka bir Avrupa ülkesi. Ekim devriminin ürünü işçi devleti! 2017'de 100. yıldönümünü kutladığımız, 1917 Ekim devriminin ardından ilk günlerde çıkarılan kararnamelerden birisiyle kadınlar, erkeklerle tam anlamıyla eşit seçme ve seçilme hakkını elde ettiler. Üstelik genç işçi devleti sadece bu hakkı tanımakla kalmadı, kadınların herhangi bir seçimde aday olmasını teşvik için bilinçli bir çaba harcadı. Kadınların siyasete katılımının sadece seçimden seçime oy kullanmaktan ibaret olmasının önündeki engelleri kaldıracak toplumsal düzenlemelere de derhal girişti. Bugün bile hiçbir burjuva devletin, işçi devletinin sahip olduğu perspektife yaklaşabildiğini söylemek mümkün değil.

Çocuklarıyla beraber hapishaneye mahkûm edilen kadınlar

Uçurtmayı Vurmasınlar filmi, Feride Çiçekoğlu'nun aynı adlı kitabından sinemaya uyarlanmış 1989 yılı yapımlı bir film. Filmde, annesiyle birlikte hapishanede kalan Barış isimli çocuğun gözünden, hapishanede geçen günler anlatılıyor. Pek çoğumuzun gözleri dolmuştur bu filmi izlerken. Kimimiz de öfkeyle dolmuşuzdur, çocukları hapishanede büyümeye mahkûm eden bu sisteme karşı.

Bugün 600'ü aşkın çocuk tıpkı Barış gibi hapishanede büyüyor. Adalet Bakanlığı verilerine göre Nisan 2017'de anneleriyle beraber hapishanede olan çocuk sayısı 560 iken son veriler, Kasım 2017 itibarıyla bu sayının 624 olduğunu gösteriyor.

OHAL'de de kadınlar daha fazla mağdur

Altıncı dönemini yaşadığımız OHAL'de hukuk iyiden iyiye adeta baş aşağı dönmüş durumda. Önce ceza veriliyor sonra suçsuz görülenerne uygulanan cezalar geri alınıyor. İnsanları hapishaneye atıyorlar, sonra mahkemeler pardon yanlışlık olmuş diyor, salıveriyorlar. Hâl böyle olunca hapishaneler de dolup taşıyor, yeni hapishaneler inşa ediliyor. Bu koşullar ne yazık ki çocuklara da yansıyor.

Savaşta barışta, evde işyerinde, bulunduğu her yerde kadınlar hep daha fazla eziliyorlar. Hapishanelerde de en çok mağdur olan yine kadınlar oluyor. OHAL'den önce bebeği altı ayı doldurmayan kadınlar tutuklanamazken ve cezaları ertelenirken şimdi bebeği üç günlük de olsa kadınlar be-

bekleriyle birlikte hapishanelere girmek zorunda kalıyorlar. Sevgiye, eğitime, gün ışığına muhtaç çocuklar mecburen anneleriyle birlikte hapishanelere tıklıyor. Öyle ki Zonguldak'ta, kamuoyunun tepkisi üzerine daha sonra ev hapsine mahkûm edilmişse de, sezeryanla doğum yapan bir kadın üç gün sonra bebeğiyle beraber hapishaneye gönderildi. Bir başka kadın ise tutuklanarak hapishaneye girdikten sonra otuz beş günlük bebeği de hapishaneye, yanına getirildi.

Çocuklar yok sayılıyor

Türkiye'de yalnızca sekiz tane kadın hapishanesi var. Bu nedenle kadınların birçoğu erkek hapishanelerinde kalıyorlar. Kendi özel ihtiyaçlarını bile zor karşılıyorlar. Yani hapishaneler yetişkin insanlar için dahi uygun koşulları barındırmıyor. Bir de yetişkinlerle aynı koşu da kalan çocukları düşünün. Hemen hemen tüm hapishanelerde kadınlar çocuklarıyla aynı yatağı paylaşmak zorunda kalıyorlar. Henüz oturmayı bile doğru düzgün beceremeyen bebekler ranzalardan düşüyor. Hapishanede annesiyle beraber kalan Miraz bebeğin babası "Miraz'ın yüzünde ya da vücudunda bir yerler hep morder. Çünkü sürekli ranzadan düşüyor ve yerler beton. Hastalandığında annesinin eşlik etmesine izin verilmiyor" diyor. Bununla sınırlı değil, çocukların ihtiyacı olan temel gıdalar, oyuncaklar verilmiyor. Katı gıda ile beslenemeyen çocuklara ayrıca bir hassasiyet gösterilmiyor. Hapishanede anne-

lerinin yanında mahkûm olan çocuklar adeta yok sayılıyor!

Verilerin gösterdiğine göre hapishanelerde anneleriyle beraber kalan çocukların yarısından fazlası anneye en çok ihtiyaç duyulan dönem olan 0-3 yaş aralığında. Yani pek çoğu eğitime, oyuna, oyuncaya kısacası sağlıklı büyüyecekleri uygun bir ortama muhtaç. Bu yaş aralığındaki çocukların hastalanmaları dışarıdayken bile epey kolayken hapishane koşullarında her gün hasta olduklarını söyleyebiliriz. Biraz daha büyük olanların ise ruhsal olarak yaşadıkları travmaların unutturulması neredeyse imkânsız.

Devlet çözüm üretmiyor!

Hapishanelerin binbir türlü zor koşullarına göğüs germeye çalışan kadınlar bir yandan da bebeklerini bu ortamda sağlıklı olarak yetiştirme kaygısını taşıyorlar. Devlet, nerede olursa olsun çocukların doğru eğitim almalarını, sağlıklı koşullarda yetişmelerini sağlamak zorundadır. Ancak ne hapishanelerdeki çocukların durumlarını ne sokaklardakini ne de ailesinden kötü muamele görenleri umursuyor, kalıcı ve gerçekçi çözümler üretiyor. OHAL dönemiyle birlikte artış gösteren, hapishanelerde anneleriyle birlikte kalmaya mecbur bırakılan çocuklar için acil düzenlemelerin getirilmesi şarttır. Devletin çözümsüzlüğüne karşı talebimiz net: Hamile, 0-6 yaş grubunda engelli veya özel eğitime ihtiyacı olan çocuklu kadınlara denetimli serbestlik hükümleri uygulanсын!

Gençlik mücadelesi

Gençliğin ateşi emperyalizmi ve Siyonizmi yakacak!

6 Ocak'ta, "Komer'in arabası yanmaya devam ediyor! Türkiye NATO'dan çıksın, emperyalist üsler kapatılsın!" diyerek ODTÜ'deydik. Pankartlarımızla rektörlük binasının önüne yürüdük, Komer'in arabasının yakıldığı yerde bu kez biz Devrimci İşçi Partili Öğrenciler, ABD ve İsrail bayraklarını ateşe verdik! Çünkü biz gençler için emperyalizmden umulacak en ufak bir medet yoktur, bundan sonra da olmayacaktır.

Ortadoğu kan gölüne dönmüş, dünya hızla bir ekonomik buhranın ve savaşın içerisine sürüklenirken, memleketimiz emperyalizmin zincirine vurulmuşken, Amerikan tuzaklarında kardeş halklar birbirine düşürülmekteyken, biz gençler için Türkiye'nin NATO'dan çıkması, İncirlik başta olmak üzere emperyalist üslerin kapatılması ve emperyalizme karşı mücadeleyi yükseltme görevleri son derece önemlidir.

ABD ve İsrail bayraklarını ateşe verdik! Çünkü...

Biz Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak, anti-emperyalizm bayrağını göndere çeken 68 gençliğini, sadece nostaljik duygularla anmakla yetinmiyoruz. Onların mücadelesini mücadelemiz biliyoruz. Bu sebeple ODTÜ'lü devrimcilerin "Vietnam Kasabı" lakaplı Amerikan elçisi Robert Komer'in aracını ters çevirip ateşe verdikleri günde, 6 Ocak'ta, "Komer'in arabası yanmaya devam ediyor! Türkiye NATO'dan çıksın, emperyalist üsler kapatılsın!" diyerek ODTÜ'deydik. Pankartlarımızla rektörlük binasının önüne yürüdük, Komer'in arabasının yakıldığı yerde bu kez biz Devrimci İşçi Partili Öğrenciler, ABD ve İsrail bayraklarını ateşe verdik!

ABD ve İsrail bayraklarını ateşe verdik, çünkü çok iyi biliyoruz ki ABD'ye ve İsrail'e karşı ikirciksiz bir mücadele yürütmeden, emperyalizme karşı enternasyonalizmi savunmadan

sömürü zincirlerini kırmanın bir yolu yoktur. Çünkü geleceğimiz emperyalizme karşı hamasi nutuklar atan iktidar sahiplerinin dudakları arasında değil emperyalizme karşı mücadele alanlarında belirlenecektir. Çünkü biz gençler için emperyalizmden umulacak en ufak bir medet yoktur, bundan sonra da olmayacaktır.

Emekçi halkın çocukları emperyalizmi ve NATO'yu kovacak

Emperyalizm her daim Ortadoğu halklarının üzerine bir karabasan gibi çökerek sermayesini büyütmenin peşinde olmuştur. Emperyalizmin askeri aygıtı NATO adlı suç örgütü ise dün olduğu gibi bugün de üzerimizdeki en büyük kara buluttur, halkların karşısındaki en büyük tehdittir. Türkiye'yi yönetenler ise NATO üyeliğini savunarak ve topraklarımızın emperyalist üslere ev sahipliği yapmasını sağlayarak emperyalist barbarlığın bölgedeki en önemli temsilcileri olmuştur.

NATO üyeliği ve Batı emperyalizmi ile bütünleşme patronlar için daha fazla avro, daha fazla dolar anlamına gelmektedir. Fakat emekçi halkın çocukları için tam tersi söz konusudur. Gençlik için emperyalizmle kol kola girmek demek, emperyalist şirketlerin, yabancı bankaların altında daha fazla sömürülmek, yeri geldiğinde Kore'de, yeri geldiğinde Irak'ta veya Suriye'de, emperyaliz-

min ve yerli işbirlikçilerinin hesapları uğruna ölüme gitmek demektir. Bu sebeptendir ki, emperyalizme karşı kin ve öfke bu ülkenin dört bir yanında gençliğin yüreğine kazınmıştır.

Gençliğin anti-emperyalist mücadelesi emekçi halkın yüz akıdır

Dolmabahçe'de Amerikan donanmasının 6. Filosunu denize döken, ODTÜ'de Komer'in arabasını ters çevirerek yakan, "NATO'ya HAYIR" haftası örgütleyen devrimci gençlerdir. Bu gençlik, eylemlerinin bedelini ödemekten hiç çekinmemiş ve her ortamda eylemlerinin arkasında durmuştur. Üniversite senatosu karşısında "Amerika'nın sınırları Kars'tan başlar" diyen bir başkanın ülkesinin askerlerine alkış mı tutmalıydık? Doğal kaynaklarımızdan sömürdüklerini, İstanbul sokaklarında dolaşan askerlerinden dilenerek mi isteseydik? Vietnam halkına işkence edenleri, el etek öperek karşılayan kişiler mi olsaydık?" sözleriyle savunmuştur. Filistin'de Siyonizme karşı dövülmüştür. İdam sehpalarında dahi "kahrolsun emperyalizm", "yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık mücadelesi" diye haykırmıştır. "Yankee go home" demiştir! 68 gençliği ve o gençliğin anti-emperyalist mücadelesi, bu memleketin yüz akıdır, hepimiz için bir gurur vesikasıdır. Bu mücadele dün olduğu gibi bugün de emekçi halkın yüreğinde hak ettiği yeri alacaktır.

İşçi sınıfının direniş okulları bizim de okullarımızdır

Bugünün öğrencisi yarının emekçisidir. Yani, bugün bir emekçi çocuğu olarak barınma, beslenme, ulaşım gibi binbir ekonomik yükü üstlenip okuyan, memleketin gidişatına dair sesini yükseltmeye kalktığında istibdadın sopasını başına yiyen öğrenci, yarının emekçisidir.

Öğrencinin çektiği zorluklar, başındaki dertler, geleceği garantiye alınmış bir burjuva çocuğunun değil, ancak bir emekçi çocuğunun karşılaştığı şeyler. Ne olacağı korkusu, işsizlik, geçim derdi... Fakat bu durumdan çıkış, bireysel çabayla, okulda daha iyi bir öğrenci olmakla mümkün değil. Devlet, üniversitelerdeki eğitimi planlarken, öğrencilerin iyi eğitim almasını, toplumun ihtiyaçları doğrultusunda üretime katılabilmesini, gelecekte daha güvenli, daha rahat yaşayabilmesini hedeflemiyor. Üniversitelere sermayenin ihtiyacına göre öğrenci alıyor; sermayenin ihtiyaç duyduğu kadar eğitim almış, olabildiğince ucuza çalışabilecek işgücü yaratıyor. Mesele son derece sınıfsal. Bu nedenle gözleri, kürsüde de sırada da işçilerin olduğu bir başka okula çevirmek gerekiyor: işçi sınıfının direniş okullarına.

Mücadeleyi sermayenin değil işçi sınıfının direniş okullarında öğreniyoruz

Grevler, fabrika işgalleri, işinden atılan işçilerin

fabrika önlerinde kurduğu direniş çadırları... Şehirler değişir, sınıflar değişir ama direniş okullarında işlenen ders aynıdır: sınıf mücadelesi. Patrona, dahası örgütlü patronlara karşı hakkını, hukukunu savunmak, ekmeğini onurunu korumak için kurulur bu okullar. Sınıf mücadelesinin her adımında yeni şeyler öğrenen işçiler biz öğrencilere ama özellikle genç devrimcilere de çok şey öğretirler.

Bu okulların kapısından bir kez olsun giren gençler için sınıf kavgası artık kitaplardan, gazete haberlerinden ibaret değildir. Yarın içine adımını atacağı sınıf canlı canlı, yüzlerce farklı insan olarak karşısında ve bir mücadelenin ortasındadır. Gazete, dergi okumaz denem işçilerin borsayı, magazini değil de kendilerini anlatan işçi gazetelerini nasıl bir iştahla okuduklarını direniş okulları gösterir. İşçilerin politikaya ilgisiz insanlar olmadığını, sınıf politikasına nasıl kulak kabarttıklarını, bizim de aslında bu sınıfın bir parçası olduğumuzu ve devrimciliğin işçi sınıfı içinde bir anlam ifade ettiğini görürüz.

Ait olduğumuz sınıfı tanımak, yarın vereceğimiz kavgalarda en ön safta ve en deneyimli şekilde yer almak için direniş okullarında pişmek gerekiyor. İşçi sınıfının direniş okulları bizim de okullarımızdır. Dersimiz sınıf mücadelesi ise o dersi en iyi şekilde geçmeli, işçi sınıfının direniş okullarında yetişmiş gerçek birer sınıf devrimcisi olmalıyız!

Dünya kazan devrim kepçe

Tunus Devrimi 7 yaşında: emekçiler yine sokakta

2010 yılında Arap devriminin başladığı yer olan Tunus'ta, halk tekrar sokaklardaydı. Eylemlerin nedeni, hükümetin 1 Ocak 2018 itibarıyla uygulamaya koyduğu kemer sıkma önlemleri. Bu önlemler sonucunda kırsal bölgelerde kullanılan motorin ve bazı tüketim mallarının fiyatları yükseltilirken, telefon ve internet hizmetleri başta olmak üzere bir dizi alandaki vergiler artırıldı. Ayrıca ithal mallarının vergilerinde de artışlara gidildi.

Eylemlerin sürdüğü 26 Ocak tarihine kadar başta başkent Tunus, Kayravan ve Kafsa gibi şehirler olmak üzere pek çok yerleşim yerinde gösteriler düzenlendi. Göstericiler kimi noktalarda kamu binalarına yöneldi. Tunus ve Kayravan'da halk yolları kesip polisle çatışmaya girdi. Öte yandan Tuburba'da gerçekleşen protestolar sırasında polis bir kişiyi öldürdü. 55 yaşındaki göstericinin polisin yoğun biber gazı kullanmasından etkilendiği be-

lirtiliyor. "Neyi bekliyoruz?" şiarıyla yaygınlaşan eylemler sırasında yaklaşık 1000 kişi gözaltına alındı. Hükümete destek verdiğinden uzun süredir protestolarda yer almayan, ancak ülkenin en büyük işçi sendikası olmasının yanı sıra devrim sırasında da etkili bir rol oynayan UGTT de bu sefer alanlara çıktı.

İş, hürriyet, haysiyet!

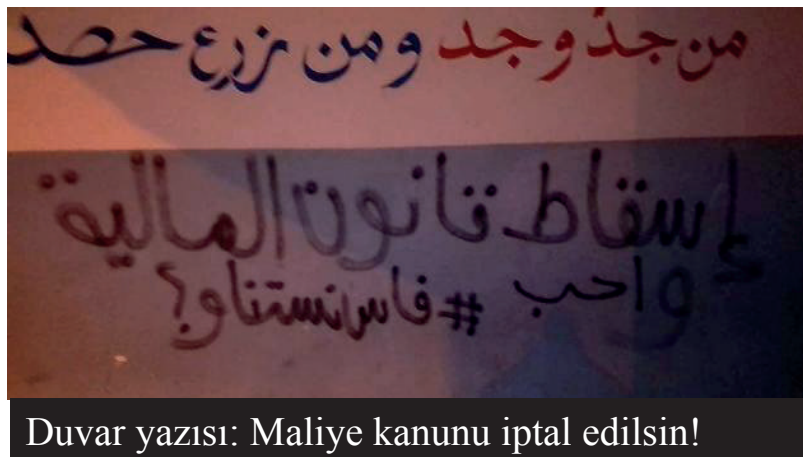
Devrimin yıldönümü olan 14 Ocak tarihinde basının uzattığı mikrofona konuşan orta yaşlarda bir işsiz meselenin özünü ortaya koyuyor: "Devrimi neden yaptık? İş, hürriyet ve haysiyet için. Hürriyeti kazan-

dığımız kesin ama aç kaldık." Yıllardır Tunuslu emekçilerin ve gençlerin tekrar sokaklara çıkarak haysiyetlerini de en ileri şekilde korudukları şüphesiz. Gerek turizmin yeniden kötüleşmeye başlaması, gerek İMF'nin dayattığı kemer sıkma uygulamaları, gerekse de ülkenin para birimi dinarın değer kaybetmesi yaşam şartlarını kötüleştiriyor. 2008 krizi sonrasında Arap devriminin ortadan kaldırdığı rejimlerin yerini alan burjuva önderliklerin kitlelerin taleplerine yanıt üretmediği aşikâr.

Şimdi, burjuvazinin Tunus işçi ve emekçilerine verebileceklerinin sınırı bir kez daha

berrak bir biçimde ortaya çıkmış bulunuyor. Başbakan Yusuf Şahid, halka bu yılın sıkıntı içerisinde geçecek son yıl olduğu mesajını vermekten fazlasını yapamıyor. Oysa İMF ile anlaşma, daha 4 yıl etkisini sürdürecektir. Tunus burjuvazisinin talepleri, emperyalizmin istekleri ve Tunus işçi ve emekçileri ile yoksullarının ihtiyaçları arasındaki gerilim, Tunus'u yeniden ciddi bir biçimde sarsabilir. Tunus devrimi bir dizi kısa soluklu ve yerel isyanın üzerine gelmişti. İçinden geçtiğimiz üçüncü büyük depresyonun tetiklediği dünya devriminin üçüncü dalgası şimdilik geri çekilse de sona ermiş değil. Taleplerinin peşinde yeniden sokaklara dökülen Tunus emekçilerinin kurtuluşunun tek koşulunun bir işçi iktidarı olduğu ise, Tunus örneğinde artık net bir şekilde kanıtlanmış bulunuyor.

Duvar yazısı: Maliye kanunu iptal edilsin!

İran emekçileri baharı müjdeledi!

2017'nin son günlerinde başlayan protesto gösterileri, önce Meşhed, Kirmanşah ve İsfahan gibi kentlere, ardından da şaşırtıcı bir biçimde İran'ın tüm vilayetlerine yayıldı ve neredeyse bir halk isyanına dönüştü. Onlarca göstericinin öldürüldüğü, binlercesinin tutuklandığı eylemlerin içeriği, yalnızca hayat pahalılığını ve yolsuzluğu protestoyla sınırlı kalmayarak, doğrudan doğruya İslam Cumhuriyeti denilen istibdadı meydan okuyan siyasi bir protestoya dönüştü. Küçük burjuvazinin hürriyet ve demokratik haklar arayışıyla sınırlı kalan, ekonomik sınıf taleplerini dışarıda bırakarak protesto gösterilerinin kitlelere yayılmasına engel olan 2009'daki "Yeşil Dalga" ile kıyaslandığında mevcut gelişmeleri farklı kılan temel sebep de budur.

Her ne kadar bir süre sonra eylemler kendiliğinden sönmüş olsa da, özellikle gençlerin, polisin gerçek mermi kullandığı bu eylemleri bir süre boyunca ısrarla sürdürmesi, çok önemli bir potansiyelin varlığını ortaya koydu. İran her ne kadar esas ekonomik gücünü petrol ve doğal gaz rantından elde ediyor olsa da, Suudi Arabistan ve diğer bölge ülkelerinden farklı olarak aynı

zamanda orta düzeyde gelişmiş bir sanayiye de sahiptir. Bu yüzden, 2015 nükleer anlaşması ile kısmen kaldırılan ama kısmen sürmekte olan ambargonun da etkisi ile iktisadi alanda işler hiç de iyi gitmiyor. Bir yandan Ortadoğu'daki Irak, Suriye ve Yemen cephelelerine yapılan harcamaların etkisi, diğer yandan artan işsizlik ve bunun yanı sıra Ruhani döneminde peş peşe yolsuzlukların yaşanması, İran işçi ve emekçilerinde ciddi bir rahatsızlığın ortaya çıkması sonucunu doğurdu. Son olarak, banka sektörünün dışında yer alan, devlet güvencesinde olmayan, ancak yüksek faiz ödeyen on kadar finans kurumunun iflası (Türkiye'de 1980'li yıllarda Kastelli olayından tanıdığımız bir olay), bu tabloyu iyice derinleştirdi. Sünnilerin, Kürtlerin, Arapların ve Türklerin uğradıkları ayrımcılık da buna eklenmeli.

Mollaların sömürü düzenine karşı emekçi halkın tepkisi

Bu isyanı ortaya çıkaran potansiyelin halkın çıkarları doğrultusunda bir sonuca ulaşabilmesi, her şeyden önce işçi ve emekçilerin bu isyanı örgütlü bir biçimde sürdürebil-

mesine, haklı ve meşru talepler etrafında kendi örgütlenmelerini yaratabilmesine bağlıydı. Bunu elbette, Arap devrimlerinde de ortaya çıkan ve devrimlerin gidişatı üzerinde belirleyici olan önderlik sorunu izliyor. İran'da sosyalist solun zayıflığı, Halkın Mücahitleri gibi emperyalizm dostu örgütlerin ya da emperyalizmin ve Siyonizmin desteklediği başka grupların bu potansiyeli kendi yelkenlerini şişirmekte kullanmasına açık bir durum yaratıyor. Trump'ın ve Suud'un pro-

testolara destek açıklamalarına veya atılan Filistin, Gazze ve Yemen aleyhtarı bazı sloganlara bakarak bu eylemlerin ardında emperyalizmin olduğunu söylemek doğru olmaz. Açıkça görülen tek gerçeklik, molların sömürü düzenine karşı emekçi halkın tepkisinin haklı ve meşru olduğudur.

İran'da kapitalizme ve emperyalizme karşı bir alternatif yükselse, sınıf taleplerini de içeren halkın isyanı bunun için Bazar tüccarlarından, Mollalardan ya da Ruhani'nin yolsuzluğa batmış bürokratlarından çok daha fazla potansiyel sunmuştur. Sadece İran'ın

Ruhani ile birlikte son meşruyet kozunu da iyiden iyiye yitiren dini istibdadının değil, emperyalizmin de bölgedeki temellerini sarsacak, hızla yaklaşmakta olan bölge çapındaki mezhep savaşının önünü alacak en etkili çıkış İran emekçilerinin yeniden toparlanarak taarruza geçmesi olacaktır. Bu sefer, halkın anlık bir başkaldırısından ibaret kalmayan işçi sınıfının örgütlü bir ayaklanmasına erişebilmek ve onun bölgenin tüm emekçileri ile kucaklaşması için emperyalizmden ve sermayeden bağımsız bir siyasi önderliğin inşası hayati önemdedir.

Erken katledilmiş bir Trotskiy: Lev Sedov

Sovyetler Birliği'ni 1920'li ve 30'lu yıllarda bürokrasinin tasallutundan korumak ve devrimci Marksizmin bayrağını yüksek tutmak için mücadele edenler arasında dünya işçi sınıfının bir şükran borcu olan nice şehitlerimiz var ki onları ihmal ettiğimiz oluyor. Bunlardan biri de tam 80 yıl önce 1938'in Şubat ayında yitirdiğimiz Lev Sedov'dur. Sedov IV. Enternasyonal'in kuruluşu için mücadele eden kadronun önde gelen bir unsurudur. Aynı zamanda da hareketin önderi Lev Trotskiy'in dört çocuğunun üçüncüsü, iki oğlunun büyüğüdür. Bu elbette onun harekete girmesinde önemli olmuştur, ama bizim onu anmamız bununla ilgili değildir. Lev Sedov, Bolşevizmi ayakta tutmak için emeğini, aklını, hayatını veren o kadro içinde çok özel bir yer tutmuş olduğu içindir.

Muhalefetler Bloku olayı

Genç Lev (ya da yakınlarının kullandığı adla Lyova) en erken aşamadan babasının izinden yürümüştür. 1928'de babası ve annesi Natalia İvanovna, Kazakistan'ın Alma Ata (bugünkü adıyla Almatı) kentine iç sürgüne gönderildiğinde onlarla gitmekle yetinmemiş, babası yurtdışına sürüldüğünde de tereddütsüz onunla yürümüştür. Böylece, Lyova henüz 23 yaşında (1906 doğumludur) İstanbulluların hemşehrisi olmuş, iki yıl Büyükkada'da yaşamıştır. Lyova'nın babadan vevaset yoluyla geçen yetenekleri,

Trotskiy'in kısa süre içinde Rusya'daki Sol Muhalefet işlerinin tümünü ona devretmesini olanaklı kılmıştır. Aynı zamanda Muhalefet Bülteni'nin yayınlanması işleriyle de büyük ölçüde Lyova ilgilenecektir. Böylece Trotskiy, artık bir zorunluluk halini alan Uluslararası Sol Muhalefet'i örgütleyecek zamanı bulabilmiştir.

Lyova, 1931 yılında Berlin'e, daha sonra da Paris'e geçecektir. Avrupa'nın bu önemli merkezlerinde devrimci Marksist hareketin stratejik bir dizi görevini üstlenecektir. En önemlilerinden biri, genellikle bilinmeyen ve bazen "Rytuin muhalefeti", bazen de "Muhalefetler Bloku" adı verilen geniş muhalefetin örgütlenmesinde devrimci Marksistlerin temsilcisi olarak üstlendiği görevdir. Trotskiy'in 1926-27'de Zinovyev-Kamenev ikilisiyle yürüttüğü Birleşik Muhalefet'in yenilgiye uğraması, ardından 1929'da Stalin'in, eski müttefiki Bukharin-Rıkov-Tomskiy önderliğindeki Sağ Muhalefeti de tasfiye etmesi sonucunda Stalinist bürokrasi güvenli biçimde iktidarın dümenini ele geçirmiş gibi görünüyordu. Ama 1931-32 yılları bütün muhalefetlerin birbirine

yakınlaşmasına tanık oldu.

İnisiyatif eski Sağ'ı temsil eden Rytuin-Slepkov grubundan gelmişti. Eski soldan unsurlar ile Zinovyev-Kamenev kanadı da harekete katılıyordu. En çarpıcısı, Stalinist hizipten bazı çok yetenekli unsurların, en başta Jan Sten ve V.V.Lominadze'nin de bu muhalefete destek vermesi idi. Hareketin Trotskiy ve yoldaşlarıyla teması ise Smirnov ile Sedov'un Berlin'de görüşmesiyle başlıyordu. Ne var ki, bu geniş ve ciddi potansiyele sahip muhalefet kısa süre içinde rejimin gizli polisi GPU tarafından keşfedilecek, bir dizi mensubu cezalandırılacaktı. 1933 Ocak ayında Smirnov 10 yıl hapis cezasına çarptırıldı. 1934 "Galpler Konferansı"nda ise Preobrajenskiy, Zinovyev, Kamenev, Lominadze ve başkaları teslimiyet bayrağını çektiler. Teslim olmayan yine sadece Trotskiy, Sedov ve öteki devrimci Marksistlerdi.

Kızıl Kitap'tan Beyazların hastanesinde ölümüne

Lyova'nın ikinci büyük katkısı, 1936'dan itibaren Moskova Duruşmaları başlayınca bu konuda yaptığı hummalı çalışmadır. Hem bu büyük temizlik harekâtının merkezindeki sa-

nık konumunda olan babasının (ve dolayısıyla sözde "suç ortakları"nın) suçsuzluğunu kanıtlamak için toplanan komisyonların örgütlenmesinde görev almıştır (artık Paris'tedir), hem de iddiaları çürütmek için bir Kızıl Kitap kaleme alır.

Lyova Fransız Trotskistlerinin şahsiyet çatışmalarını ve sürekli olarak hizipleşmelerini çekememekte, onları zengin bir toplumun şımarık çocukları gibi görmektedir. Bu yüzden 1938 Şubat ayında acil bir apandisit sorunuyla karşılaştığında onlara haber vermeden Rusların Paris'te yönettiği bir hastaneye yatar. Bu hastanenin karşı devrimci Beyaz Rus'ların yönetiminde olduğu sonradan saptanmıştır. Daha önemlisi, onu bu hastaneye götüren yakın arkadaşları ve Fransa seksiyonu üyesi Rus kökenli Marc Zborowski'nin bir GPU ajanı olduğu daha sonra kesinlikle anlaşılmıştır. Lev Sedov, bir-iki gün içinde, basit bir apandisit ameliyatının yol açtığı komplikasyonlar dolayısıyla hayatını yitirmiştir. "Komplikasyonlar" elbette başka bir düzeydedir: Ekim devriminin

başına çöken bir ayrıcalıklı bürokrasinin ve onun temsilcisi zalim despot Stalin'in yarattığı komplikasyonlardır bunlar.

Sedov'un ölümü üzerine Trotskiy'in yazdığı anma yazısı, bir babanın acısını bürokrasi tarafından erkenden, daha 32 yaşında katledilmiş bir devrimcinin ardından hissedilen öfke ile birleştirir:

"Elveda, Lev! Elveda, aziz ve eşsiz dost! Annen ve ben, kaderin bize senin ardından bir anma yazısı yazmaya mecbur kılacağını hiç düşünmemiştik, hiç beklemiyorduk böyle bir şeyi. Güçlü bir inançla, bizim bu dünyadan çekilmemizden çok uzun süre sonra senin ortak davamızın sürdürücüsü olacağını düşüncesiyle yaşıyorduk. Lakin seni koruyamadık. Elveda, Lev! Senin lekesiz anını dünya emekçilerinin genç kuşağına miras bırakıyoruz. Sen, daha iyi bir dünya için çalışan, acı çeken, kavga veren her insanın yüreğinde yaşayacaksın."

Lev Sedov bizim de yüreğimizde o büyük dünya devriminin zaferine kadar yaşayacaktır.

Bertolt Brecht 120 Yaşında!

Bu yıl 20. yüzyılın en büyük oyun yazarı ve şairlerinden biri olan Bertolt Brecht'in doğumunun 120. yılı. Proletaryanın yükseliş çağının, komünist toplumun şafağının şairi ve oyun yazarı Brecht, bugün ya anılmıyor ya da anmak isteyenlerin de büyük çoğunluğu sanatçının devrimci yönünü buduyorlar. Oysa Brecht devrimci yönünden asla ayrılmayacak olan büyüklüğü ile sadece emekçi sınıfların gönlünde taht kurmamış, burjuvaziyi bile büyülemiş bir edebiyatçıdır. Brecht oyun yazarı olarak 20. yüzyıla damgasını vurmuştur: İster taraftar olsun, ister karşı, tiyatro ile ilgilenen hiçbir aydının kayıtsız kalamadığı bir anlayışın yaratıcısı ve en önemli temsilcisidir.

Brecht, kendi adıyla özdeşleşmiş olan "epik tiyatro"nun, "yabancılaştırma etkisi"nin, "gestus"un (jest) ve bunlara hizmet edecek sayısız sahneleme tekniğinin yaratıcısıdır. Bütün bunlarda hedeflediği ise, tiyatro izleyicisinin, burjuva tiyatrosunda zengin salonlara hitap eden tiyatrodaki olduğu gibi, seyircinin bir kültür ürününü "tüketmesi" yerine kendisinin üretici haline gelmesidir. Sahnedeki karakterlerle "özdeşleşme" yoluyla içini boşaltması (katharsis) yerine anlatılanlara belirli bir mesafeden bakarak (onlara yabancılaşarak) sorunlarla yüzleşmesi, bu yüzleşme sonunda dönüştürmesi ve dünyayı değiştirmeye hazırlanmasıdır. Bütün bunlarla gerçekleştirilmeye çalışılan,

eğitimi düşük, hatta bazen okuma yazma bilmeyen işçi kitlelerine tiyatro yoluyla erişmek ve dünyayı değiştirme azmini ve bilincini aşılacaktır. Brecht oyunlarında yarattığı durumlar ve oyuncular aracılığıyla, işçiyeye ve gence hayatın nasıl çelişkiler ile ilerlediğini anlatmaya çalışmaktadır. Yani diyalektiği tiyatroya uygulamaktadır.

Brecht'in oluşumunda 20 yaşındayken tanık olduğu Alman devrimi, Almanya'da faşizmin yükselişi ve iktidara gelişi ayrıca Stalinizmin yükselişi rol oynamıştır. Brecht tarihi değiştirmede mühim bir görevi olan sanatı, dünyayı yalnızca yorumlamak değil onu değiştirme amacıyla büyük bir ustalıkla ele almıştır. Adanmış bir komünist olan Brecht'in

tiyatrosu sınıf mücadelesinin sanat alanında yürütülmesidir. Bugün hem Marksizmin aydınlar nezdinde prestiji nispeten zayıf olduğu için, hem "yoksulluk edebiyatı" diye küçüm-senen sınıf sorunları sanatçıları arasında popüler olmadığı için Brecht eskiden olduğu gibi ön plana çıkarılmıyor. Marksiz-

me sahip çıktığını iddia eden solun bir bölümü de Brecht'in Stalinizmin kalıplarına sığmadığını anladığı için ondan uzak duruyor. Ufukta nihayet yükselmekte olan devrimci Marksizm, Brecht'in mirasını eleştirel biçimde sahiplenecek, onu geleceğe mutlaka taşıyacaktır.

Gerçek'in 100. sayısını, Ankara'da okur toplantısı ile kutladık

Sermayenin yalanlarının karşısında emeğin ve gerçeklerin sesi olan Gerçek gazetesi Ocak 2018 tarihinde 100. sayısıyla çıktı. 100. sayıyı, 6 Ocak Cumartesi günü, Ankara Yeni Sahne'de düzenlenen okur toplantısı ile kutladık.

Toplantı, mücadelede yitirdiğimiz devrim şehitlerine saygı duruşu ile başladı. Ardından açılış konuşmasını yapan yoldaşımız, Devrimci İşçi Partisi'nin merkezî yayın organı olan gazetemiz Gerçek'i, Lenin'e atıf yaparak devrimci bir işçi partisinin inşasında bir iskeleye benzetti. Gazetemizin sayfalarında yer alan "fabrikalardan haberler" bölümüne değinerek, Gerçek'in emekçilerin arasında bir köprü olduğu-

nu, aralarındaki haberleşmeyi ve birbirlerinin örgütlü güçlerinden beslenmelerini sağladığını söyledi. Partimizin politikalarını emekçi kitlelerle buluşturan gazetemizin aynı zamanda ezilen halkların, kadınların sesi olduğunu, gençlik mücadelesinin öznelerinin kalemlerinden bu mücadeleyi de sayfalarına taşıdığını söyledi. DİP'in anti-empyalist bir mücadele programı benimsediğini ve bu mücadelede Gerçek gazetesinin önemli bir araç

olduğunu belirtti.

Oyak Renault ve HT Solar işçileri toplantımızı selamladı

Açılışın ardından Bursa Oyak-Renault ve HT Solar işçilerinin toplantımıza gönderdikleri mesajlar okundu. Renault işçileri; "haklarımız gasp edildiğinde, ağır çalışma koşullarında, iş cinayetlerinde, grevlerimiz yasaklandığında, fabrikalarda sarı sendikalara

ve bürokrasiye karşı mücadelede, grev ve direniş çadırlarında haksızlığın olduğu her yerde gazetemizi görebilirsiniz" diyerek toplantımızı selamladı. Bir ay önce fabrikalarını işgal eden ve sendikayı fabrikaya sokmayı başaran HT Solar işçileri ise, "Gerçek gazetesi direnen, mücadele eden, işgal eden işçilerin sadece sesi değil aynı zamanda pusulasıdır" dedi. İşçilerin mücadeleye çağırın mesajlarının ardından salondan coşkuyla "İşgal, grev, direniş" ve "Yaşasın sınıf mücadelemiz" sloganları yükseldi.

Bolşevik bir parti çalışmasının sonucu olarak Gerçek

Programın devamında, DİP Genel Başkan Yardımcısı ve Gerçek gazetesi yazarı yoldaşımız Levent Dölek, DİP'li Öğrenciler adına yoldaşımız Can Gürnlü, DİP Genel Başkanı Sungur Savran kürsüden konuşmalarını yaptılar. Yoldaşlarımız Vietnam kasabı Komer'in arabasının yakıldığı 6 Ocak 1969'dan 49 yıl sonra aynı gün ODTÜ'de Amerika ve İsrail bayrağı yakan DİP'li Öğrencileri selamladılar. Gerçek'in yıllardır sürekli ve düzenli olarak çıktığını vurgulayan konuşmacılar, bu sürekliliğin disiplinli, Bolşevik bir parti çalışmasına dayandığını be-

lirttiler.

Konuşmacılar ayrıca Gerçek'in pek çok tespitin ve öngörüsünün doğrulandığını örneklerle ifade ettiler. Arap devrimleri esnasında Taksim Tahrir olacak dediğimizde, "orada olur ama burada olmaz" diye karşılık verilirken kısa süre sonra Türkiye'de Gezi ile başlayan halk isyanının yaşanmasını, Roboski katliamının ardından Sri Lanka tipi çözüm test ediliyor dedikten sonra Türkiye Kürdistanı'nda yaşanan savaşları, Syriza'nın bir ihanet odağı olacağını söylememizin ardından bugün bunun doğrulanmasını örnek olarak verdiler. Bu öngörülerin kehanete değil yöntemimize dayandığını, bu yöntemin ise Marksizm olduğunu vurguladılar. Gazetemizin İskra'nın, Pravda'nın devamı olduğunu dile getirdiler.

Enternasyonal dayanışma

Konuşmaların arasında Yunanistan'da bulunan kardeş partimiz EEK'ten ve Arjantin'deki kardeş partimiz PO'dan gelen mesajlar okundu. Onlar da gazetemizin 100. sayısını "Gerçek'in bininci sayısı için ileri!", "Yaşasın Gerçek gazetesinin, işçi sınıfının sosyalist ve enternasyonalist mücadelesindeki sürekliliği!" diyerek selamladılar.

Arjantin'de PO'lu yoldaşlarımız César Arakaki ve Dimas Fernando Ponce özgür!

Arakaki ve Ponce hapishaneden çıktıktan sonra

Arjantin'de Macri hükümeti, emeklilik yaşını 70'e yükselten ve emekli maaşlarında kesintiler getiren bir mezarda emeklilik yasasını meclisten geçirdi. Bu yasaya karşı yüzbinlerce kişinin katıldığı eylemler düzenlendi ve eylemlerin ardından bu gösterileri örgütleyen, bu mücadeleye öncülük ederek ön saflarda yer alan kardeş partimiz Partido Obrero (PO, İşçi Partisi) Macri hükümetinin hedefi haline geldi. İki PO üyesi yoldaşımız, César Arakaki ve Dimas Fernando Ponce tutuklandı. Aynı zamanda Arjantin'in çok sevilen sinema oyuncularından birisi olan Arakaki ile avukat Ponce'nin ve

tüm siyasi tutsakların serbest bırakılması için büyük bir dayanışma kampanyası düzenlendi. Çeşitli sendikalar, meslek örgütleri, sanatçılar Arakaki, Ponce ve tüm siyasi tutsaklara özgürlük talebini yükseltti.

Partido Obrero, Arjantin işçi sınıfının, emekçi halkının ve gençliğin mücadelesinin tümüyle meşru olduğu, bu mücadelenin yargılanamayacağı, esas işçi düşmanı yasalar meclisten geçerken emekçi halkın üzerine plastik mermilerle, tazyikli sularla, biber gazları ile saldıran polislerin ve onlara emir veren hükümet yetkililerinin yargılanması gerektiğini her yerde savundu. Ve nihayet,

yoldaşlarımız Arakaki ve Ponce tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Şimdi mücadele davanın geri çekilmesi talebiyle devam ediyor. Arakaki ve Ponce'nin serbest bırakılması, Arjantin işçi sınıfı açısından, onun mücadelesine önderlik etmeye, onun öncü partisini inşa etmeye çalışan PO açısından çok önemli bir siyasi zaferdir. Arjantin emekçi halkının mücadelesinin esir alınmayacağına burjuva mahkemelerince bile teslim ve tescil edilmesi anlamına gelir. PO, işçi sınıfının içinde, sınıfa güven vererek bu mücadeleyi sürdürmeye, sınıfın partisini inşa etmeye devam edecektir.

DİP'ten dayanışma eylemi:

Devrimci İşçi Partisi, Arjantin'deki tutuklu yoldaşlarımız ile dayanışma kampanyasını ve Arjantin emekçi halkının sesini bu topraklara taşıdı. Yoldaşlarımız serbest bırakılmadan önce, 17 Ocak günü İstanbul'daki Arjantin Başkonsolosluğu önünde bir eylem düzenleyerek başta Partido Obrero (PO, İşçi Partisi) üyesi yoldaşlarımız César Arakaki ve Dimas Fernando Ponce olmak üzere 14 ve 18 Aralık eylemleri nedeniyle tutuklananların serbest bırakılması talebini dile getirdi. Macri hükümetinin ve onun polislerinin 14 ve 18 Aralık günlerindeki eylemlerde uyguladığı şiddeti teşhir ederek mücadele edenlere uygulanan

baskılara son verilmesini savundu. "Kahrolsun işçi düşmanı Macri", "Arakaki'ye özgürlük", "Ponce'ye özgürlük", "14 Aralık tutsaklarına özgürlük!", "Özgürlük devrimci işçilerle gelecek!", "Bütün ülkelerin işçileri birlesin!", "Yaşasın 4. Enternasyonal!" sloganları ile dünyanın diğer köşesindeki yoldaşlarımızla dayanışma içinde enternasyonalizmin sesini yükseltti. DİP eylemde ayrıca, Arjantinli yoldaşlara, Partido Obrero'nun şiarı olan "Luchar, vencer, obreros al poder" sloganını İspanyolca atarak anlamlı bir selam da gönderdi. Bu slogan "Mücadele, zafer, işçiler iktidara!" anlamına geliyor.